מתכות כבדות

המסמך השלם לתרבות מוסיקלית קיצונית

Heavy Metals- Chronicles Of Extreme Musical Culture
MAGAZINE

גליון # 3

Mayhem

Liar of Golgotha

Theory in Practice

Judas Iscariot

Cultus Sanguine

Sabbat

News

Poem

Philosophy

&...

...עיתון לאנשים חושבים. מפגאל!

מתכות כבדות

המסמך השלם לתרבות מוסיקלית קיצונית
גליון מס' 3

הירחון למוזיקה מצידו האפל של הירח, שאומר לכם מה שתמיד ידעתם ופחדתם לומר!
או במלים אחרות ...סוף סוף, מחתרת אמיתית בישראל!!

עורך ראשי - חיים דרישנר
עיצוב וגרפיקה - אלי אלקריף
elkarif@netvision.net.il

המערכת:
ת.ד. 5303 קרית ביאליק 27151
נייד: 054-974950
דואר אלקטרוני:
annabell@netvision.net.il

תודה:
לאף אחד!

ולכל הלבבות המתכתיים האמיתיים שמשוטטים כזאבים בינות לכבשים התועות...

דבר העורך

או.קיי. הפעם זה טיפה ארוך, כיון שהיה המון לומר ולכן קבלו את העניין בסבלנות. אני בטוח שתיהנו. גיליון שלישי רואה אור-יום. אור מסנוור מדי עבור מסמך קודר זה. לכן אולי עדיף לקראו בשעות החשיכה, בשביל האווירה, אתם יודעים. קריאה בשחור-לבן, וכל האפורים שביניהם.

אנו תמיד רצים קדימה. לא יודעים לאן, לא בטוחים מדוע ולמה ומה בעצם המטרה, העיקר קדימה; עם סטארט-אפים ואיי סי קיואים ונאסדאקים ובולשיט בל יתואר. כעת, נשאלת השאלה הבאה: האם באמת חשוב יותר מכל להיות שטחי ואופנתי, להיות תמיד בעניינים, תמיד מעודכנים ועדכניים, והאם אין אנו מאבדים משהו בריצה מטורפת זו אחר הלא-נודע? שאלה זו נשאלת, בהקשר שלנו, לגבי הוצאות חדשות; לא מספיקים לעכל ולאכול את המנה הקודמת, וכבר מוגשת לנו מנה חדשה. לא תמיד טובה או טעימה יותר, אבל חדשה. האם ישנו באמת טעם לעדכן אתכם באלבומים חדשים ולו למען סיבת היותם חדשים בלבד, על חשבון אלבומים ותיקים יותר, שנפקדה רגלם ממרוץ העדכונים והביקורות? האם אלבומים מ -'98, '99 או אפילו משנים קודמות יותר כבר אינם שווים כתיבה?? האם ייתכן שישנן קלאסיקות מדהימות שאינכם מכירים כלל, אך לא יופיעו בין דפי העיתון (מלבד במדור "רטרוספקטיבה") רק מכיוון שהן בנות כמה חודשים עד כמה שנים??? קלאסיקה כשמה כן היא - קלאסית. כמו מוסיקה קלאסית, מוסיקה שלא נס ליחה כבר מאות רבות של שנים, צלילים שטוחנים וטוחנים עד דק, עד עפר, שוב ושוב ושוב, מוסיקה המנוגנת בכל אולם קונצרטים בעולם, על ידי אין-ספור תזמורות סימפוניות, הרכבים קאמריים ואחרים - ואינה נמאסת לעולם. זו הגדרתה של מוסיקה קלאסית. היא תלושה ממקום גיאוגרפי ומזמן, היא חסרת הגדרה של כאן ועכשיו, היא אלמותית, נצחית, היא אתנו להישאר לעולם ועד, כזו שגם ילדינו, נכדינו ונינינו יזכו להכיר. לכן אני עוצר לרגע וחושב: בואו נכניס יצירות-מופת אחרות, ותיקות ואלמוניות כמעט, נרגע מן החיפוש המתמיד אחר חומרים חדשים לטובת אלה המכונים "ישנים יותר" והטובים יותר. האם מישהו מכיר את KOROVA האוסטרים SABBAT הבריטים, SCAFFOLD הישראלים או את DARK ANGEL האמריקאים? האם יש למישהו מושג מה גורם לאדם הרעב באופן תמידי לחומר חדש ומעניין, להשמיע ולהאזין שוב ושוב ליצירות הנ"ל? שנה, חמש, עשר שנים של האזנה והמוסיקה אינה נמאסת... לכמה מכם ישנם אלבומים, שלאחר עשור של האזנה והכרת כל מילה, ניואנס, תו, ריף וסולו - המסוגלים עדיין לגרום לכם צמרמורת אמיתית? בכנות??

..המגיפה מתפשטת אט-אט, אך בעקביות. אנו עושים את מה שאנו עושים בשבילנו, אך לא פחות גם עבורכם. חשבנו שכאן ישנם אנשים טובים, ב"סצינה" הקטנה והמצחיקה שלנו. אך כמה גדולה היתה האכזבה כאשר גילינו עשבים שוטים רבים בין השושנים האדומות. גם בארצנו ישנם נאצים קטנים שקראו לי לחזור לאושוויץ', תתפלאו. גם כאן ישנם כאלה שמאיימים על חיינו כשהכתוב אינו מוצא חן בעיניהם, תתפלאו שוב. גם כאן ישנם בורים קטנים וחסרי חשיבות המאפילים על כולכם, המטילים צל כבד על כל האנשים הטהורים והמאמינים האמיתיים. כאלה ששמים רגליים, או לפחות מנסים. עזרו לנו לבער את הנגע הרע, על-מנת שהסצינה הישראלית תהיה מעט יותר איכותית בכל המובנים, ותסיר מעליה את התווית הטיפשית, הילדותית והבלתי אינטליגנטית לחלוטין שדבקה בה (ואולי בצדק...). אחרי הכל, מסדר-המתכת הנו אולי האחווה האחרונה שנותרה עומדת איתנה כשכל שאר האלים והאמונות נופלים בזה אחר זה כמו מגדל קלפים בעולם מודרני חסר-אמונה, ערכים ואידיאלים זה שאנו, כולנו - חיים בו. אתם שותפים, לטוב או לרע, בהצלחתו של העיתון, וכל כולו תלוי בכם - באם ייפול על פניו או ינסוק לגבהים. אם ייפול, נדע שאין סיכוי לשינוי, שאין תקווה ושהרוח האמיתית מתה ונקברה סופית על ידי יצורים אפטיים שמולכים על ידי אחרים ומוליכים עצמם אל תהום הבורות, הבנליות, רוע הלב, האדישות וחוסר האיכפתיות האולטימטיבי. עולם המאטריקס. עולם של פלסטיק.

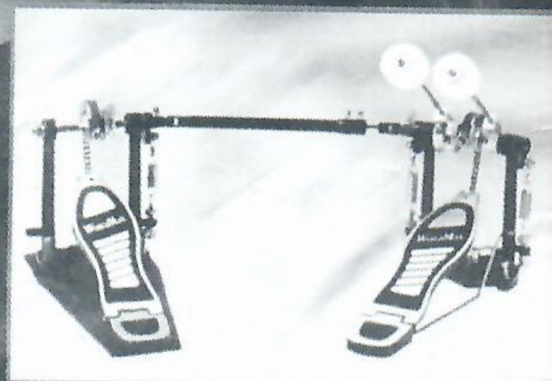

SABIAN המצלות הטובות בעולם

ד"ר דראם
DR. DRUM

25% הנחה
לקוראי "מתכות כבדות"
המביאים מודעה זו!

למטאליסטים
מבחר ענק של פדלים כפולים
החל מ-750 ש"ח ועד 2500 ש"ח

REMO כל מלה נוספת מיותרת!
סט תופים עם אביזרים החל מ-4000 ש"ח

אחריות לשנה על כל המוצרים. השרות המוכר של ד"ר דראם. חנות התופים המקצועית בארץ
ד"ר דראם. רח' בר כוכבא 52 א' תל אביב טל. 03-5282022 פקס. 03-6200052

"Only dead fish float with the stream"

(Martin Wakyier)

לחברינו הצעירים, אלה המכונים "ילדים" - שימו לב: התעלמו מן האנשים היהירים, הבורים שמביטים עליכם כאילו מגבוה, ואם להודות ולהכות על חטאי, גם אני הייתי אחד מהם, אחד מן המזלזלים בכם. לא עוד. אותם כבר אי אפשר לשנות. הם כל-כך מקובעים, כה יומרניים ופסאודו-חכמים, שעימם לא ניתן לעשות דבר, לצערי. "אל תלמדו אותנו, אנו יודעים הכל", זוהי לרוב סיסמתם. הם יודעים מה טוב ומה לא, מה גזעי ומה לא, הם יאמרו לכם שאתם לא אמיתיים, שהימצאותכם במטאל היא שלב בהתבגרותכם, שזה זמני וזה חולף. הם כבר מזמן אינם חומר ביד היוצר, בכם טמונה התקווה לשינוי, והגרוע מכל - הם אינם מוכנים ללמוד ולהקשיב, אולי, רק אולי, מישהו יוכל ללמדם משהו חדש, משהו זר להם, משהו...

ידידיי הצעירים, התעלמו מן המזלזלים. רכזו אנרגיות בדברים אחרים, אמיתיים, חיוביים, ודעו כי מי מכם שיישאר בשטח ואולי אף כשנפגש בעוד עשור - יוכיח לעצמו שהוא מטאליסט אמיתי, כזה שהמוסיקה זורמת בדמו, קשורה בנימי נפשו. הרגשת האינדיבידואליות והייחודיות תלווה אתכם לאורך כל חייכם ותקרין על כל מה שתעשו, להיכן שתלכו ותגיעו, בכל רגע של חשיבה. זו ההוכחה הטובה ביותר, ואילו המענה האידיאלי לנוכח דברי טיפשים - היא שתיקה. כל השאר, אלה שינשרו בדרך, ואני יודע שרובכם אכן ינשור, ואתכם כנראה כבר לא אפגוש במסיבות אפטר-פרטי עליזות ומקפיצות, אולי לגביהם, רק אולי- מישהו צדק.

משהו טוב קורה כאן. לאט אבל בטוח. עיתוני מטאל, אחד ועוד אחד, מפיצים למיניהם המציפים אותנו בהרבה אלבומים סבירים ומעט משובחים, במבחר גדול, דוכני המטאל בחנויות התקליטים הגדלים יותר ויותר מיום ליום, הופעות וקונצרטים - וכעת גם פסטיבל מטאל בן יומיים בירושלים. הפסטיבל יתקיים בתאריכים 18-19 ביולי, במועדון התעשייה. אחת-עשרה להקות, עשר מקומיות וייבוא אחד מקפריסין, מה שמבטיח שיהיה רועש, יהיה חם, ומאד ישראלי (ואולי סוף-סוף אף ישראלי במובן החיובי של המילה).

כמו בכל תחום, בכל אוכלוסיה טבעית, כך גם בתחום התרבותי בו אנו עוסקים, קיים פעמון גאוס; גראף ההתפלגות הטבעית של פרטים ושכיחותם. כבכל התפלגות טיפוסית, הקצוות, הן מימין והן משמאל, הינם בעלי השכיחות הנמוכה ביותר, ואילו ככל שמגיעים לתחום המרכזי, הממוצע, שכיחותם של הפרטים עולה. לעולם יהיה הממוצע השכיח ביותר, הגרוע ביותר יהיה קיצוני משמאל והטוב ביותר יהיה קיצוני מימין, ושניהם - בעלי השכיחות הנמוכה ביותר. כבכל תחום, כך גם במטאל: ישנם אלבומים ממוצעים וסבירים, שיהוו בדרך כלל את הרוב, וישנם הגרועים ביותר והטובים ביותר משני קצותיו של הפעמון. בדומה לשאר צורות האומנות, גם המטאל מציע לנו מבחר שבו נוכל למצוא את היצירות הבלתי נשכחות, כמו גם את הממוצעות, כמו גם ההקלטות הגרועות ביותר, כאלה שלעתים רחוקות אף מהוות עלבון צורב לכל התרבות הקיצונית הנהדרת הזו. לא הכל בתרבות המטאל נפלא ומוצלח. לא כל אלבום עוצר נשימה ומדהים. לא הכל שווה את כספכם ומאמציכם להשיגו, שכן אם הכל היה זהה, אם לטוב ואם לרע, היינו חיים בעולם (מוסיקלי/תרבותי) משעמם למדי, והצורך בביקורות מכל סוג שהוא-היה מיותר. הגיוון, קשת האיכויות והמבחר, הם הם אלה שעושים את כל העניין למעניין ומגרה.

שמעתי כבר כמה וכמה שטוענים שכל מה שנכתב אודותיו בין דפי העיתון, מלווה בתשבחות וסופרלאטיבים רבים, שכל סיפור אודות הקלטה זו או אחרת הוא כביכול הדבר הטוב ביותר עלי אדמות. ובכן, "מתכות כבדות" עוסק בדיוק באותו קצה נדיר של פעמון ההתפלגות הנורמלית. באותו קצה המשמש נווה-מדבר של יצירתיות וחוכמה בלתי נדלית, הקצה שבו פועלות להקות לא רבות, אך הטובות, המקצועיות והמקוריות ביותר בספקטרום ש"תעשייה" זו מציעה לנו. להקות, שאלבומיהן מעניקים לנו שוב ושוב את הסיבה האמיתית לדביקותנו בז'אנר המוסיקה הקשה והאנטי ממסדית המופלאה הזו, להקות שמעניקות לנו את הגאווה לה אנו זקוקים, גאווה שממלאה אותנו בכל פעם שאנו מכנים את עצמנו "מטאליסטים אמיתיים". רק ואך ורק אותם אלבומים נדירים באיכויותיהם יעלו על הכתב, וגם כאלה שטמון בהם פוטנציאל רב (בעיקר בהקשר לקידום הרכבים ישראליים, שזו אחת ממטרותיו המוצהרות של העיתון, גם אם לא תמיד אלבומיהם של אלה עומדים בסטנדרטים הגבוהים). כל מה שאינו זוכה לחשיפה מספקת, חשיפה המגיעה לאותם יוצרים בזכות ולא בחסד, רק מה שנותן תמורה מלאה לכספכם, אלבומים מהם תיהנו לאורך זמן והטעונים בערכים מוספים רבים כמו גישה חברתית ופוליטית, לוחמנות ואי-קבלת הכתבות מלמעלה, התנגדות לעוולות חברתיות ואחרות, מקוריות טקסטואלית/מוסיקלית, חידוש ואקספרימנטציה. אני אוהב את כולם, לכולם שמור מקום בלבי, כולם היו בניי...

Doomed Generation prod.
מציגים:

ירושלים בוערת

פסטיבל המטאל הראשון בישראל

ק ו ל ה מ ט א ל - כ ל ה כ ו ח

יומיים של רוק כבד בלי הפסקה
במועדון התעשיה

18.7.2000 - 19.7.2000

יום שלישי 18.7.2000 הרס טוטאלי בבצוע:

God Blood להקה מקפריסין

BACKSIDE
Backside

VULTURES
Vultures

Azazel

Manipulated Death

Arafel

יום רביעי 19.7.2000 לשורדים ולחזקים לילה שחור בביצוע:

fatal
Fatal

Blood Shot Eye
Blood Shot Eye

סרטן השד
סרטן השד

Dalmerot's Kingdom

Shworchtsechaye
Shworchtsechaye

Apilepsia

מחיר כרטיס לפסטיבל 100 ש"ח
מחיר לערב יחיד 60 ש"ח
הנחות לרוכשים במכירה מוקדמת

רח' התעשיה 5
א.ת. תלפיות ירושלים

הפסטיבל בחסות:

הסעות לפסטיבל יצאו מאזור הצפון, הדרום והמרכז
יציאה בשעה 19:00 מותנה בהרשמה מראש
לפרטים נוספים: http://www.geocities.com/metal_festival
במקום ימכרו דיסקים של Raven Music

חדשות מן הארץ ומהעולם. מי נגד מי, מה חדש ומה כבר לא, מי עזב ומי הצטרף, הוצאות מחודשות של קלאסיקות מטאל נדירות, התחמות חדשות ויצירות שכדאי לדעת עליהן ולנסות להשיג בצורה כזו או אחרת...

החדשות הטריות והטובות ביותר, הן שסוף סוף, אכן אחרית הימים, אכן ביאת המשיח של העת החדשה, זה קורה כאן, במדינה הכי בלתי אפשרית בעולם - פסטיבל המטאל הישראלי הראשון. מי שעדיין לא שמע, מוטב שתצבטו את עצמכם, תשפשפו עיניכם ותקראו את הדברים הבאים, זה אמיתי לגמרי: יוסי יעקובוביץ', אחד מהיזמים, בחור בן 40, בעל מועדון Why Milk, אימץ בלב כבד את ימי ראשון למסיבות מטאל קבועות. הוא סלד מן הרעיון בהתחלה, ועם הרבה חששות, נתן הזדמנות ליוזמה זו. הוא לא הכיר את התופעה, וכמו כולם היה מלא סטיגמות לגבי הז'אנר. תוך כדי, ערבי המטאל גובשו, ורצים בהצלחה כבר שנה מאז החלו, התאהב יוסי באנשים, אפילו במוסיקה, וראה פוטנציאל אדיר, בלתי ממומש עד כה, בהרמת פסטיבל המטאל הראשון בארץ הקודש. בן פישר, בן 20, וממרומי גילו הצעיר הוא אחד מותיקי תופעת המטאל הירושלמית, עסקן מטאל בהתהוות, ותקליטן הבית של ערבי המטאל במועדון Why Milk, גיבש יחד עם יוסי את רעיון הפסטיבל, לאחר נסיונם בהבאת כמה שמות גדולים מחו"ל, בנוספת להפקת הופעות של להקות מקומיות, כאשר הרעיון המקורי היה הפקת מיזם ענק, מיקומו באיזור ים-המלח, באוויר הפתוח עם שמות גדולים, רעיון שלא נקבר סופית, והוצאתו אל הפועל תלויה בהצלחת הפסטיבל בן היומיים.
לאחר חודשיים של תכנונים, גובש רעיון הפקת קונצרט עם מיטב התוצרת המקומית, משהו גרנדיוזי באמת, באחד המועדונים הגדולים בארץ - מועדון התעשייה, באיזור התעשייה תלפיות, ירושלים. הרעיון, דחיסת כמה שיותר להקות מטאל, פאנק, הארדקור וכל סגנון מחתרתי כבד שלא זכה לבמה או חשיפה הולמת בארצנו צרת האופקים עד היום - לשני ימי הופעות אינטנסיביים. במהלך תכנון וההוצאה לפועל של הפסטיבל, נתקלו היזמים בבעיות גישה קשות של פסאודו-סופרסטארים מקומיים, להקות מפונקות ופרימדונות שהציבו דרישות מוגזמות, דרישות שאפילו שמות גדולים, אבל גדולים באמת - לא מציבים.
לאחר עבודה מאומצת וסגירה עם הלהקות הפחות מפונקות ויומרניות מאלה המוזכרות לעיל, נשארה סוגיית בחירת המקום. מועדון התעשייה היה המקום הנבחר, בגלל גודלו, תכולתו כ- 2000 איש ובגלל מערכת הסאונד בה הוא מצויד שהינה אחת מהטובות בעולם.
מדוע ירושלים? קודם כל מכיון שזה מקורי יותר, קרקע בתולית כמעט לסוג כזה של אומנות ועשייה, אולי אף סוג אמירה אנטי-טרנדית שרוצה להגיד: לא כל דבר טוב צריך להתרחש דווקא וקודם כל בתל-אביב. האמיתיות של האנשים, אוויר ההרים, הפוזה הכללית שהיא בווליום נמוך הרבה יותר מאשר במרכז, כמו גם הסיבות הטכניות כמו הקרבה הפיזית של היזמים, הנגישות והמצאותו של מקום אידאלי לפרוייקט שכזה - הן הסיבות לקיום הפסטיבל בעיר הבירה הישראלית.
לגבי הלהקות: ובכן, מלבד ייבוא מקפריסין של God Blood, שניגנו בעבר יחד עם שמות כמו Rotting Christ ו-Nightfall היוונים, יופיעו בערב הראשון גם Arafel, Manipulated Death, Azazel, Vultures, Backside, ואילו ביום השני יופיעו Dalmerot's Kingdom, Shworchtsechaye, Apilepsia, Fatal, Blood Shot Eye וסרטן השד. מה תגידו על זה? הנה, הולך לקרות כאן משהו באמת יפה ומבטיח ואולי עוד כמה שנים נזכה לראות כאן פסטיבלים בסדרי גודל עולמיים. הקרקע בוערת ובשלה. ירושלים - היום, מחר - העולם!

◆כמה מחברי קראבאט'ור לשעבר הקימו הרכב חדש בשם היפנוס Hypnos. הסגנון בעיקרו הוא דת' מטאל ברוטלי וטכני, וחומר מוקלט ראשון מהרכב צ'כי עתיר-ניסיון זה צפוי לראות אור ביוני בתקליטי מורביד (מיוצגים בארץ על ידי Raven).

◆ Obscenity הגרמנים יוצאים למסע הופעות בן חודשיים החל מתחילת מאי עם Sinister ההולנדים, ברחבי אירופה.

◆נסיכי הדארק-גותי'ק-דום מטאל הקרואטים Ashes You Leave הוציאו את אלבומם אריך הנגן השלישי במספר. הדגש הפעם הוא על הצד הגותי/אופראי ופחות על הדארק/דום מטאל. מוסיקה מכשפת ומהפנטת.

◆אבות ה-Gore / Grind הותיקים Impetigo הוציאו בשנית את Faceless הנדיר והקשה להשגה (תקליטי מורביד). הפורמטים שיודפסו הם MCD ותקליטי ויניל Picture-Disc. מעניין.

◆ Orth, ענקי הדת' מברלין, יוציאו את אלבומם הבא ביוני הקרוב. הוא ייקרא Feed The Flames, ויצא לאור בתקליטי מורביד. כמו-כן, באותו חודש מתוכנן ללהקה מסע הופעות קצר עם Dying Fetus ו- Profanity.

◆שימו לב לאלבומיהם החדשים של ענקי הברוטל/גריינד: Nyctophobic, Manos ו-PostMortem. מובטח חומר איכותי ומעניין. החברים משתפרים מאלבום לאלבום.

◆מפלצת הדת' מטאל הטכני משבדיה - Theory In Practice הוציאה אלבום שני ומשובח בתקליטי Listenable (המיוצגת בארץ על ידי Raven). האלבום נקרא The Armageddon Theories. האלבום הוקלט באולפני Abyss, כך שמבחינת ההפקה ואיכות הסאונד לא צפויות הפתעות לא-נעימות. לכל מעריצי החומר הישן של Nocturnus/Death עם נגיעות של Morbid Angel. ראה כתבה בגוף הגיליון.

◆כל מעריצי Grief Of Emerald שימו לב. אלבום חדש יצא באפריל. האלבום נקרא Malformed Seed ותקליטי Listenable מבטיחים חומר כבד ואיכותי, עמוס במהירות, הרמוניה, ריפים מלוכלכים וקלידי-רפאים.

◆ Abscess, ותיקי ה-Deathgore, חתמו לאחרונה עם תקליטי Listenable הצרפתית. להרכב הצטרף כריס רייפרט שניגן גם ב- Death וב-Autopsy. הנדסת הקול באלבומם החדש תבוצע על ידי ג'יימס מרפי האגדי (Cancer, Disincarnate, וכו'...).

◆ Destruction, אחת מותיקות המטאל האירופאי, להקה שהשפיעה רבות ועיצבה את ז'אנר הטי'ראש-מטאל המתקדם - יוצאת לאחר עשור באלבום חדש. תחיית המתים נקראת All hell breaks loose והאלבום יוצא תחת כנפיו של דינוזאור המטאל Nuclear Blast (המיוצג בארץ על ידי MDMA). הלייבל מבטיח אלבום מעודכן ומודרני, עמוס בחידושים והמצאות ומורכב. ההקלטה בוצעה ב Abyss Studios - השייכים לפיטר טאגטגרן הבלתי נלאה. מובטח סאונד מצוין.

◆בקרוב, צפו לאלבום משותף של Cultus Sanguine ו-Seth. הספליט סי. די. יצא בקרוב ב-Season Of Mist הצרפתית (המיוצגת על ידי Raven). דארק גותיק מטאל נגד בלאק מטאל. מלחמה אמיתית.
◆ Mayhem ינגנו בקיץ הקרוב החל מתחילת יוני בשני פסטיבלים באירופה. פסטיבל ארטפאקט הצרפתי ודינאמו ההולנדי. לאחר מכן יעברו לצידו השני של האטלנטיק ויהיו עסוקים במסע הופעות בן חודש בארה"ב. מי שמזדמן לאיזור צרפת-הולנד בתחילת יוני, יעשה עם עצמו חסד עליון אם ינסה וישיג כרטיס לפחות להופעה אחת של הלהקה המדהימה הזו, במיוחד אם ינוגן בקונצרטים חומר מאלבומה החדש.
◆ Destroyer 666 האוסטרליים (בלאק מטאל אוסטרלי?! מה?!) חתמו לאחרונה ב Season Of Mist -הצרפתית. אלבומם הראשון בלייבל והשלישי בסה"כ, ייקרא Phoenix Rising. האלבום יראה אור בסתיו הקרוב.
◆אלבום חדש ל In The Wood... שייקרא Three Times Seven On A Pilgrimag , כמו כן הלהקה מוציאה "7 ויניל חדש-ישן בשם Epitaph . ההקלטות ייראו אור בלייבל החדש של הלהקה Prophecy Production (מיוצגת בארץ ע"י MDMA), לאחר שחברת התקליטים הותיקה שבה היתה הלהקה חתומה ,Misanthropy , הלכה לעולמה לפני כמה חודשים. הלייבל מבטיח את החומר הבומבסטי ביותר שהלהקה הקליטה עד כה. נראה אם אנשי היערות יוכלו להתעלות על אלבומם המדהים Omnio.
◆ עוד מ- Prophecy Production הגרמנית: Empyrium , האטמוספרית והמלאנכולית ,מוציאה "7 ויניל שייקרא Where At Night The Wood Grouse Play.
"7 נוסף להרכב ה- Suicide Dark Metal האגדי Bethlehem . שני טראקים חדשים לגמרי יופיעו בהוצאה שנקראת Profane Fetmilch Lenzt Elf Krank.
משהו מעניין נוסף: אלבום מחווה ל-Darkthrone , המבוצע על ידי הרכב אקספרימנטלי בשם Sun Of The Sleepless . הפורמט יהיה "7 שמו בישראל Tausend Kalte Winte .
◆ Altar חוזרים עם אלבומם הרביעי In The Name Of The Father , שמכיל גרסת כיסוי לשיר The Trooper של איירון מיידן (שיר פופולרי למדי לגרסאות כיסוי, גם Sentenced ביצעו לשיר כיסוי משלהם, זוכרים?). האלבום ייראה אור בתקליטי Pavement (מיוצגים בארץ על ידי Music Media/Metal Hammer). כבד.
◆ עוד מ-Pavement : Running Wild הותיקה שאינה זקוקה להקדמות מיותרות, מוציאה אלבום חדש. מטאל ישן וטוב כמו שהאצנים הפראיים יודעים לספק. האלבום אגב נקרא Victory .
◆ הרכב חדש בשם Astroqueen נכנס להקלטות. בהרכב נמצא אנדי לה-רוק, הגיטריסט של קינג דיאמונד (שהפיק את היצירה המשובחת של Odin Owns Ye All, Einherjer). למי שאינו מכיר, הלהקה מוצאה מגוטנברג, שבדיה, אך אינה מזוהה עם הסאונד הגוטנברגי הטיפוסי (לא שיש משהו רע בסאונד הגוטנברגי) ,לפחות על פי Pavemen .
◆ממש קצר מ-Pavemen :
Kreator - Voices Of Transgression, תחילת אפריל.
Fatal Embrace - The Ultimate Agression, אמצע מאי.
The Project Hate - Cyber Sonic Super Christ, סולנה של Entombed בסוג חדש לגמרי של אלימות, אמצע מאי.
Beseech - Black Emotions, מטאל גותי, קודר ואיכותי.
Wizzard - Songs Of Sin And Decadence, תחילת יוני.
CJSS - Kings Of The World, הבי-מטאל בצורתו הטהורה ביותר, סוף יוני.
Malevolent Creation - Manifestations, נסיכי הברוטל האמריקני באלבום חדש. אם הוא משובח כמו החומר הישן שלהם, Retribution למשל, אזי צפוי משהו מהנה וזועם במיוחד.

◆ חדשות תקליטי Relapse :חדר-המלחמה עבר ממושבו רב השנים בפנסילבניה לאיזור פילדלפיה. סתם, שתדעו. Nile, גלגוליהם העכשוויים של אלי-השאול המצריים, נכנסו להקלטות עבור אלבומם הבא שייקרא Black seeds of vengeance הצפוי לראות אור בספטמבר.
כדאי לנסות להגיע ל - Milwaukee Metal Fest שיתקיים השנה בימיו האחרונים של יולי. צפוייה חגיגת מחתרת גדושה בשמות גדולים במשך יומיים, חוויה אורגזמית לכל לב-מתכת. בין היתר צפויים להשתתף Cephalic, Mayhem , Dying Fetus, Destruction, Opeth ,Hate Eternal, Exhumed, Deceased, Children Of Bodom ,Carnage Kataklysm ועוד. האם זה מספיק לכם? לא יודע מה אתכם, באשר אליי, אני אוכל את הלב.
Soilent Green, מכונת-הענישה והשנאה הנשית נכנסת ביולי/אוגוסט לסטודיו בכדי לבשל עבורנו את העונש הבא. המשכו של Exhumed. Sewn mouth secrets, הרכב Gore Metal בלתי שפוי בעליל, סיימו להקליט את אלבומם הבא Slaughter cult . ההפקה של Mieszko מהרכב הגריינד השבדי המשובח Nasum . כמו-כן, הלהקה תחמם את מסע ההופעות האמריקאי של Mayhem/Hate Eternal ביולי השנה. רק תראו מה אנחנו מפסידים...

◆דברים חדשים מבית היוצר של Moribund Records Cult , לייבל אמריקאי ותיק וכמעט לא מוכר בארצנו, שעובד בעיקר עם הרכבים אנונימיים למדי למרות שרובם פעיל בתחום האנדרגראונד זה זמן רב, חלקם אף אוונגרדי מאד ושווה האזנה מאד. ובכן, תקליטי מוריבנד מוציאים לאור מחדש את Blot של Mactatus בסביבות ספטמבר. הרכב הבלאק האמריקני הפרימיטיבי Thy Infernal יוציא באותו חודש את אלבומו הבא Warlords Of Hell . החתמה חדשה במוריבנד ללהקה מאורגון, ארה"ב. Fornacator ("נואף", בתרגום חופשי) המתואר כהרכב גור/גריינד כדוגמת Meatshits/Impetigo .
אלבום חדש ל-Windham Hell . הרכב ותיק שנוסד עוד בסוף שנות השמונים העליזות. ההרכב מאופיין במוסיקה קיצונית חדשנית להפליא, אוונגרדית מאד ולא שטאנצית כלל. האלבום החדש, השלישי במספר, נקרא Reflective Depths Imbibe, והוא מתואר כיצירת מטאל אפל ופרוגרסיבי, בעל גוון קודר, אווירת בארוק קלאסית, גיטרות ספרדיות, הרבה נגינה ומעט שירה בלתי-קוהרנטית. 70 דקות של אלבום מעניין מאד. המחזמר האפוקליפטי האולטימטיבי.

FUN BEHIND METAL

THE UNEXPECTED VODKA

YOUNG & RUBICAM

אי-סדר, נגיעה גופנית בזדון, הטלת מום

הכרזת מלחמה מפוארת
תקליטי עונה ערפילית, צרפת, 2000
יבוא והפצה: רייבן מיוזיק

(the true)
Mayhem
Grand Declaration Of War
Season Of Mist Rec., 2000

אפתח ואומר שזהו בשום צורה שהיא אינו אלבום לצרי-אופקים. רבים מהמאמינים העיוורים יתקשו אף לעכל את העובדה שזוהי אותה Mayhem שהכירו בעבר, ובמיוחד לנוכח העובדה שהרכב זה הוא המקורי ביותר שניתן היה להפיק בהתחשב בכך שאת חברי הלהקה המתים (הירונימוס, דד) ואת זה שיושב בכלא ומרצה מאסר עולם (וארג ויקרנס, הידוע לשמצה בכינויו הרוזן גרישנק) לא ניתן היה להעלות באוב ולהחזיר לשורות מליציית המטאל מן המפורסמות בתבל. אוסיף ואומר שזוהי אחת מאותן יצירות שצריך ורצוי לשמוע פעמים רבות עד שניתן יהיה כלל להתחיל להפנים ולהבין במה מדובר. זוהי מלאכת-מחשבת של אופל , עוצמה וקדרות שכמוה לא שמעתי זה זמן רב, אולי זמן רב מדי. היכן נתחיל? ובכן, אין זהו אלבום מטאל טיפוסי בכלל ואין זהו אלבום בלאק מטאל טהור בפרט. זוהי יצירת אומנות קלאסית שאינה מחוברת לזמן, מימד או מקום שהוא ושנמשתה ישירות מתהומות הנשייה והאינטלקטואל המעוות והמקורי של חברי הלהקה, היינו: הלהאמר, מיניאק, נקרובוצ׳ר ובלאספאמר. אבל כינויי חברי הלהקה גירסת **2000** אינם חשובים, מה שחשוב הוא שזהו אחד האלבומים היותר משמעותיים ומעניינים שיצאו מנורבגיה בעשור האחרון. אלבום עמוק, המבוצע על ידי אנשים משכילים ולא צעירים במיוחד, למודי ניסיון, סבל וטרגדיות שהיו מנת-חלקה של הלהקה מאז החלה בפעילותה בראשית שנות השמונים (של המאה הקודמת, הא הא) פחות או יותר. זהו מסע אימים בתוך צלילים אלימים שהינם מניפסטציה והתגלמות הקור, שרירות הלב וחוסר האונים של האדם המודרני בעולם המודרני, חסר התקווה, המלאנכולי ורווי הצער. הקולות של Maniac מדהימים, עמוסים באפקטים שונים ומשונים, משתנים ומשנים את האווירה, התיפוף של Hellhammer עוצר נשימה, פרוגרסיבי ומלא עוצמה ניהיליסטית, וכרוח הזמן, גם רגלה של האלקטרוניקה אינו נפקד; אפקטים דיגיטליים רבים וסאונד היי-טקי למדי, המוסיפים נופך קר ומרושע ומורידים את הטמפרטורה אל מתחת לנקודת הקיפאון. קטעים גותיים, נגיעות Darkwave והכל בהפקה יוצאת דופן באיכותה ובבהירותה. ניתן למצוא כאן הכל החל מהשפעות דום-מטאל, דרך מוסיקה תעשייתית, ריפים של דת׳ מטאל, תיפוף במהירות הקול, מקצבי מצעדים צבאיים, שירה דרך מגה-פון המזכירה מאד את אחד מקטעי הסיום הדרמטיים יותר ביצירת המופת "החומה" של פינק פלויד, קטעי שירה צלולה בסולם גבוה הזהה כמעט לזו של סולנה של Nevermore המצוינת, אלמנטים רבים שכמו נלקחו מ-La Masquerade Infernale המדהים של Arcturus , ובעצם מה לא? הכל מהכל. זהו קרנבל ביזארי, קברט מן הגיהינום והכרזת מלחמה מפוארת בהחלט. הכרזת מלחמה נגד הזרם-המרכזי, הבנליות והיום-יומיות, כנגד ההליכה כצאן לטבח, הדתות המונו והמולטי - תאיסטיות המגוחכות, הריצה המטורפת לשום-מקום והעמידה במקום שממנה סובלות להקות רבות. באופן סובייקטיבי, כאשר הצליל האחרון באלבום נדם, ושעון הזמן בנגן התקליטורים הראה אפס, מיד לחצתי Play כבר בפעם החמישית ברציפות, כיוון שהייתי רעב, רעב לעוד, רק עוד פעם אחת להאזין לשיגעון המופלא הזה, לחוויה הסאדו-מאזוכיסטית האינטליגנטית הזו, ואני מתחיל לחשוד שאלבום זה יככב ברפרטואר ההשמעות החביבות עליי גם בעוד עשור, כדוגמת אלבומים כה מעטים ונבחרים אחרים. האלבום הטוב והמעניין ביותר לשנתו הראשונה של המילניום הנוכחי עד כה.

מבזקים...

קצרים, קצרים פחות, אבל שווים מאד. אחרת, מן הסתם, לא היו עולים על הכתב...
פיתחו אוזניים, פיקחו עיניים, שחררו את שכליכם ועלו על רכבת השדים. יהיה דיסקו...

Peccatum
Oh, My Regrets (EP)
Candlelight Rec.,
2000

פקאטום
הו, החרטות שלי
תקליטי אור-נר, בריטניה
ייבוא והפצה: אמ.די.אמ.איי מיוסיק

בלאק-מטאל - אופרה - פרוגרסיב-אוונגארד? משהו כזה. פקאטום הוקמה ב-1998 ע"י איסן (Emperor, Thou Shalt Suffer), אשתו איריאל (Hagalaz Runedance) ולורד פ.ז. (Source Of Tide). שלושת שירי התקליטור הם למעשה מתאבן לפני המנה העיקרית שמגיעה בצורת אלבומם אריך-הנגן הבא שיראה אור בספטמבר 2000. האלבום ייקרא Amor Fati, ואם"הו, החרטות שלי" הנו חומר מייצג עבור הבאות, יש לצפות למשהו מעניין ביותר בעולם המטאל המתעורר והממציא עצמו מחדש ללא הרף. משהו שלא נשמע כמותו בתחום, ואני אומר זאת באופן כמעט ודאי. ה-EP כולל שני קטעים מקוריים וכן גרסת כיסוי לשירה הקלאסי של ג'ודאס פריסט-Blood Red Skies , גרסת כיסוי גאונית ובלתי צפויה לחלוטין לשיר הבי מטאל נפלא, המבוצעת בצורה יוצאת דופן תוך כדי שמירת סגנונה היחודי של פקאטום.
תהליך העשייה של פקאטום הוא כזה המשלב חזיונות ליריים ונופים מוסיקליים; המילים מעוררות ומשרות על המוסיקה, ואילו המוסיקה מתעוררת לחיים וגדלה למימדים מונומנטליים על ידי מילותיה וקולה של איריאל (וקולו המחוספס והאופראי לעתים של איסן). האלבום הקצר אפוף צלילים מסתוריים מחד ואגרסיביים מאידך ועטוף בהדי אופרה והשפעות ניאו-קלאסיות, צלילים עכשוויים, אווירה גותית ומטאל אוונגארדי, כשכל המרכיבים, כך נראה, משחקים תפקיד חשוב ביצירתה של פקאטום. ההגדרות והתיוקים אינם חשובים. חופש אומנותי אינו יודע גבולות של ז'אנרים וסגנונות. אותו חופש מוסיקלי נטול גבולות הוא כנראה הסיבה שפקאטום יוצרים ז'אנר ייחודי, משהו לגמרי משלהם, ומגדירים מחדש את המושג 'מטאל'. הוכחה ניצחת לכך שיוצרים מקוריים ומוכשרים מצליחים להמציא את הרוק הכבד מחדש, בכל פעם. שלושת השירים ישאירו אתכם פעורי-פה ונטולי נשימה.

Tankard
Kings Of Beer
Century Media Rec.,
2000

ספל בירה
מלכי הבירה
תקליטי תקשורת המאה ,גרמניה 2000
ייבוא והפצה: רייבן מיוזיק

הט'ראש חוזר בגרסת 2000? למעשה, טאנקארד מעולם לא נעלמה מפני השטח של המטאל הקיצוני. להקה שכל כולה מושתתת על מסורת שתיית הבירה, טאנקארד אף פעם לא לקחה את עצמה ברצינות יתרה. הומור לא היה ועודנו אינו הצד החזק של המטאל המחתרתי, אך טאנקארד עושה זאת בחן רב, כשנשקיה העיקריים הם מוסיקה מצוינת, מהירה ואנרגטית וטקסטים חברתיים נוקבים, עוקצניים - כבר 14 שנה! המוסיקה קליטה מאד, מעוררת ומקפיצה, אך עם זאת לא פחות אלימה. טאנקארד מראה לנו שוב, כמו רבות מן הלהקות האחרות מתקופתה, מה יש בו, בט'ראש מטאל - שכל כך אהבנו פעם, ועדיין אוהבים. הרימו את כוסות הבירה והצטרפו לחגיגה המטורפת.

שחיטת נזירה
אישו הטמאה של הגיהינום
הפקות נקמה
(ברישיון תקליטי דחייה,
נשמע כל-כך מצחיק בעברית, הא?)
גרמניה, סוף 1999

Nun Slaughter
Hell's Unholy F...
Revenge Prod...
(Licensed from Repulse Rec.,)

נאן סלוטר קיימת כמעט 13 שנה, וזהו לה אלבום הבכורה. זו העדות האיתנה ביותר לכך שנאן סלוטר היא להקת מחתרת מובהקת .נאן סלוטר מגיעה מאוהיו, ארה"ב, ובמהלך השנים הרבות שעברו הספיקה להקליט קלטות דמו, תקליטי "7 ספליט וחלטורות אחרות ולא מעטות, כמו גם החלפה חוזרת ונשנית של חברי הלהקה. מהרכב 1987 המקורי, נשאר דון Don Of The Dead(משחק מלים טיפשי משהו) שמבצע באלבום הבכורה את הקולות. נאן סלוטר הוכיחה לכולם שניתן לצבור מוניטין ורספקט מקצועי, גם אם אינך עסוק בשכפול תקליטורים נוצצים שנה אחר שנה. התמדתה באנדרגראונד, חוסר הפשרות במהלך "הקריירה" והימצאותה בשטח, הביאו לכך שכל נאמן מחתרת אמיתי מכיר לפחות את השם Nun Slaughter . היה זה מיני-הלם, להבין שזהו אלבום ראשון ללהקה, במיוחד כשזהו הראשון שעולה על גבי פורמט סי.די. שם הלהקה בלבד גרם לי לחשוב שזהו אלבומה המי-יודע-כמה, ולא כך. נאן סלוטר מבצעת דת' מטאל פרימיטיבי וגס, משהו שלא נשמע במחוזותינו זמן רב. פשוט דת' מטאל מיוחד בפשטותו האכזרית, ריפים מצויינים, סולן לא רע והפקה בינונית. הקונספט בעיקרו שטני/אנטי-כרייסטי, ובסך הכל סאונד מאד מיוחד ולא מזוהה כלל עם הסגנון האמריקאי הטיפוסי. המוסיקה אנרגטית ומהירה והאלבום מוכיח שסוס מנצח לא מחליפים. מטאל טוב תמיד יישאר מטאל טוב, אםOld School , אם Forget School, New School ! כתבו לדני מ-:Revenge Production
revenge.prod@iname.com

Tidfall
Circular Supremacy
Nocturnal Art Productions
2000

טידפול
עליונות מעגלית
הפקות אומנות לילית, נורבגיה
ייבוא והפצה: רייבן מיוסיק

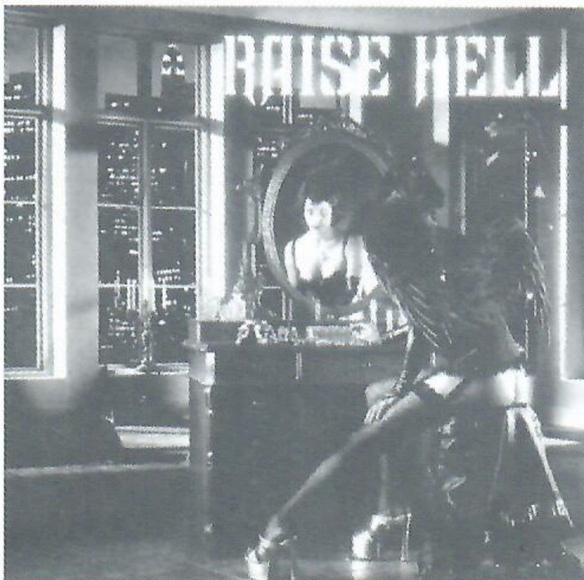

טידפול הנה להקת בלאק מטאל חדשה יחסית המגיחה מנורבגיה. התהוותה החלה בסביבות 1994, ומאז הספיקה להוציא שתי קלטות דמו, כאשר האחרונה שבהן 'Black Psychotic Darkness' (כאשר השיר הנושא אותו שם מופיע ברצועת האלבום הרביעית) הובילה להחתמתה בנוקטורנל ארט פרודקשן. עד הוצאתה את אלבומה הראשון שבו אנו עוסקים, הלהקה היתה מחתרתית לגמרי ופרט להופעות מקומיות בודדות, לא משכה אליה את תשומת ליבה של התקשורת המוסיקלית העולמית. האלבום הוקלט באולפני Akkerhaugen Lydstudio (ברפרטואר ההקלטות של הסטודיו נמצאות להקות כמו אמפרור, מירקסקוג, סורס אוף טייד, מאקטאטוס ועוד). החמישייה הצפונית מייצרת ניהיליזם נורבגי מובהק, אגרסיבי, אווירתי ומכשף. קשה שלא להתרשם בצורה עזה מכך שהצלילים הבוקעים מן הרמקולים הם צליליו של אלבום אריך-נגן ראשון בסך הכל. סולן הנמצא על הגבול, שלפעמים יכול להיות עבה מאד, שבין צרחות בלאק טיפוסיות בעלות אוריאנטציית צלילים גבוהים לבין נהמות המאפיינות ז'אנרים מחוספסים וכבדים יותר. את האלבום מלווה לכל אורכו סינטיסייזר המשולב היטב ומעניק נופך אתרי, ערפילי ומיסתורי משהו למוסיקה האנרגטית והמבוצעת היטב. טידפול אמנם אינם חלוצי הסגנון והאלבום אינו גדוש חידושים והמצאות מרעישות, אך עם זאת, ההרכב יודע את מלאכתו ומבצע אותה נאמנה. המוטו של ההרכב, על פי ראות עיניי, הינו כפי הנראה: "אם אינך מתכוון לחדש או להמציא, עשה מה שהינך עושה - בצורה הטובה ביותר שאתה מסוגל. בלי לזלזל, בלי לחפף, בלי לחנטרש. שאף לשלמות". בלאק מטאל לא מקורי באופן מיוחד, אך מהנה מאד, עשוי בצורה טובה, עד הסוף, הן באופן כתיבת השירים הכשרונית והן בהפקה הקריסטלית. יש בו משהו, ב"עליונות מעגלית", שיכול לגרום הנאה גם לכאלה שבלאק נורבגי אינו בדיוק כוס התה שלהם. טידפול יכולים בקלות להצטרף לאחיהם הבוגרים והמשובחים בפסגת הבלאק/אטמוספרי/ברוטאלי, החולקים עימם אותה חברת תקליטים, סיריוס או אפילו לימבוניק ארט, ואם כך נשמע אלבומם הראשון, אין ספק שבקלות יוכלו להדביק בקרוב את המרחק בינם לבין האחרונים, ומי יודע - אולי אף להתעלות עליהם.

Raise Hell
Not Dead Yet
Nuclear Blast
2000

עורר את השאול
לא מת(ה) עדיין
תקליטי התפוצצות גרעינית
ייבוא והפצה :אמ.די.אמ.איי מיוסיק

אלבומה הראשון של הרביעייה השבדיתRaise Hell , היה מינורי, זניח וכזה שלא השאיר רושם מיוחד. ובכן גבירותיי ורבותיי, הלהקה למדה כנראה מטעויות העבר ושנה מאוחר יותר היא מעניקה לנו את Not Dead Yet. אם צריך להדביק למוסיקה תווית סגנון כזה או אחר, כמו שרבים אוהבים לעשות, אזי סגנונה של Raise Hell קרוב לוודאי ייקרא משהו כמו: דת' אנ'רול בייב מטאל Death N' Roll Babe Metal. קארקאס Carcass עשו זאת קודם, נכון. גם אנטומד Entombed עשו זאת, שוב נכון. אפילו דיסממבר Dismember התמקמו בסופו של דבר בסיגנון הזה. אבל מי מהלהקות הללו באמת כתב ושר על נשים זולות ואיזו מזימה היה זומם ומבצע בהן, ואצל איזו להקה קיצונית תמצאו לעזאזל שיר שנקרא Babes? הא!! ומה דעתכם על השורה: "Come on baby light my fire" שהושאלה כמות שהיא, באותה האינטונציה בדיוק, מלהקת הדלתות The Doors !!! השבדים הצעירים, מעוררי השאול, מצוידים בסאונד גיטרות קצב מחוספס ומלוכלך, שבדי מאד ,כיאה להם .סולן בעל נטיות סכיזופרניות המשנה את אופי קולו המצויין, לעתים גבוה יותר, לעתים נמוך, גס ורועם. פעם או פעמיים הוא אף נותן שורה או שתיים בקול דומה להפליא לקולו וצורת שירתו של דייב מאסטיין (מגאדת'). האנרגיה המשתחררת מהמוסיקה, החשמל האצור בצלילים, בקצב, בגיטרות - פשוט לא-ייאמנו. אין זהו אלבום קשה להבנה. ההיפך הוא הנכון; האלבום קליט למרות היותו כבד כמו טון לבנים, וההתאהבות בו כמעט מיידית. ארבעים דקותיו של האלבום נגמעות באופן בלתי מורגש כמעט ומשאירות אותך עם חיוך טפשי על השפתיים. הנוסחה תמיד היתה קיימת, כך גם המרכיבים. הכתובת היתה על הקיר, רק לאסוף את היסודות ולהרכיב מהם משהו חדש. דת'/בלאק מטאל במקצבי רוק אנ' רול. ככה מטאל אמיתי צריך להישמע, ואיזה תענוג הוא זה.

משל הצפרדע

על אנושיות וחוסר אנושיות:

אנושיות: כאשר האינטלקט והמוסר מתפתחים בצורה סינכרונית, במקביל.
חוסר אנושיות: כאשר המוסר אינו מצליח להדביק את האינטלקט (אן רייס "ממנוק השטן").

המוסר נשאר הרחק מאחור, האינטלקט מתפתח, מגורה מסביבתו, לומד מהר וממשיך לתפוח.

בסופו של דבר, מסתובבים בקרבנו "בני-אנוש" רבים, חכמים מאד, אך כמעט חסרי מוסר. זה מסוכן.

מה גרוע יותר משילוב של טיפשות ורוע? חוכמה, אינטליגנציה גבוהה ורוע. זה חמור הרבה יותר. אורגניזמים כאלה יכולים להזיק הרבה יותר, לי, לכם, לעולם.

מהו רוע? האם אלו קודי מוסר ש"החברה" האנושית, המערבית, החליטה שסטייה מהם הנה "רעה"? או אולי זוהי סטייה מה"צדק" הטבעי, ההגינות ההוליסטית, האוניברסלית, שאנו, בני-האדם, מסרבים להחיל ולאמץ לעצמנו ולהטמיע בקרבנו?

ג'יימס הרברט, סופר אימה ומסתורין בריטי משובת, אמר פעם שאין דבר כזה "דברים מוחלטים", או על פי דבריו: There Are No Absolutes, אך מי באמת מקשיב? אנו חיים בעולם בעל שני קודי מוסר ברורים, ללא שטחים אפורים, לא גיוון. יש "טוב" וישנו "רע". ביניהם קיים חלל, ריק. בשעה שה"טוב" הוא חוקים ברורים, אם חוקתיים, מדיניים ואם דתיים, ה"רע" הוא עולם ומלואו. כל מה שאינו חלק מאותם חוקים, מאותם קודים, הוא בהכרח שלילי. "נעשה ונשמע" אינו רק סיסמה יהודית, אלא דרך חיים של רבים מאיתנו, באספקטים מגוונים בחיי היום-יום. אנו מקבלים פקודות, הוראות, מנסים לרצות מישהו אחר, כל הזמן, על מנת שאנו נוכל לקבל איזה שהוא פרס, איזו שהיא טובת הנאה בסופו של יום. נעשה ונשמע?

לכן, כל תפיסה שהחרימה מושגים צרים אלה, הוחרמה בעצמה, בוטלה והוכרזה כאויבת האנושות. למשל, המושג 'לוציפר', 'מביא האור' (The Light-Bringer) או 'בן-השחר' (Son Of The Morning), שייצג את הנאור, את החושב והיוצר, את המקורי והאנטי תבניתי, את המלחמה בקיבעון - מושג שעוות לגמרי בידי" שומרי החוק והסדר" (של הנצרות בעיקר, אך צרות האופקים מושרשת חזק כל כך הן בשאר הדתות והן ברוב חברות ואוכלוסיות העולם) לכדי אויב האנושות בכבודו ובעצמו. הדביקו מושג זה לדמויות מיתיות משוללות כל יסוד כמו "השטן", "מלאך חבלה", משהו מרושע, רוע טהור, אפל ומאיים. אם 'מביא האור' הנו מושג מאיים", אם כן מהו מושג שאינו "מאיים"? האם יהיה זה 'מביא החושך'? החושך המטאפורי הנו הקבלה לבורות, לנוחות ורמת חיים .חושבים עבורנו, מעניקים לנו מכל טוב, ואנו איננו יודעים אף כיצד לתכנת את הוידאו החדש שקנינו. הבנתם? מישהו שם חושב עבורנו, מעניק לנו את "רמת החיים" שאנו מבקשים, וכך מושך בחוטים בלתי נראים, חוטים אליהם אנו קשורים, להם אנו נזקקים, אנו - בובות אנושיות על חוטים בלתי נראים, בשם הנוחות (ביל גייטס הרי ממש לא חושב על חברת מייקרוסופט וחשבון הבנק התופח, אם ולכשתתפרק חברתו המונומנטלית על פי צו בית המשפט האמריקאי. הוא חושב על כלכלת אמריקה, על טובת העובדים, עלינו הצרכנים...).

אפקט הצפרדע:

אם תקחו צפרדע, תכניסוה למיכל מים פושרים ותתחילו לחמם אט-אט את המיכל, הצפרדע תרגיש חמימות ונוחות אין-קץ, הצפרדע תכנס למצב של אופוריה ואדישות עילאיים, כמעט תרדמת. כאשר טמפרטורת המים במיכל המחומם תגיע לנקודה קריטית, הצפרדע תתחיל להרגיש אי-נוחות מסוימת אך יקשה עליה לצאת ממצב הטראנס האופורי שבו היא נמצאת. כאשר המים יהיו ממש חמים, הצפרדע תתעורר לפתע ותנסה לצאת ממיכל המים. אך אז כבר יהיה מאוחר מדי. המים מגיעים לנקודת רתיחה, והצפרדע, מן הסתם, תתבשל למוות.

הקבלה זו ניתנת לביצוע על חיינו בעולם (פוסט) מודרני; להבדיל מן הדמוקרטיה, על צדדיה החיוביים והשליליים, בה הרוב קובע (מי משוגע ומי נורמלי, למשל -עיין ערך '1984' מאת ג'ורג' אורוול שכתב את המסמך הקודר ומבשר הרעות הזה עוד בשנות הארבעים, ראה גם 'חוות החיות' מפרי עטו, להבדיל...), את המשיכה בחוטי קיומנו מבצעים מעטים. מעטים שמחליטים עבור רבים. מה נשמע ברדיו, במה נצפה בטלוויזיה, באילו תוכנות (הפעלה) נשתמש, מה אופנתי ומה מיושן ועוד. את כל המושגים המלאכותיים הללו, שאין בינם לבין המושג 'טבעיות' ולא כלום, ממציאים עבורנו מוחות קודחים כה מעטים, ואנו, כאותה צפרדע מחייכת החיה את הרגע, שותים בשקיקה, גומעים לרוויה את הזיהום האינפורמטיבי הזה, כאילו היה זה הדבר הטבעי ביותר, המושרש בנו מראשית קיומנו, כאילו היה שם מאז שחר האנושות ובכלל.

רבותיי, סטינו מן הדרך. המין האנושי לקח מזמן את הפנייה הלא נכונה על כביש החיים. זכרוננו אנו, בני האנוש, הוא זיכרון זמני וקצר מאד, בדומה לזיכרון RAM במחשב. איננו לומדים מן ההיסטוריה לקחים חשובים, איננו עוצרים לרגע לחשוב (מישהו שם חושב עבורנו, אז בשביל מה?), איננו מכניסים להילוך אחורי על מנת לחזור לכביש הראשי ואיננו בולמים לשנייה ולו כדי לשאול עצמנו: "היכן טעינו?". בטוחני שדקה לאחר קריאת המאמר כבר תשכחו ממנו לגמרי, ואם תישאלו על ידי מישהו על מה קראתם, יקשה עליכם להסביר, אפילו בכמה מילים.

על אמונה, אמונות ואלוהים:

מישהו אמר פעם, שהמין האנושי "המציא" לעצמו אלים, אלילים, איקונין למיניהם ואמונות (בעיקר הדתות המונו-תאיסטיות הגדולות, שלמעשה כלל לא היו קיימות אילמלא היהדות, אך תפיסה

זו היתה קיימת גם הרבה לפני הולדת היהדות), על מנת שלא ירגיש לבדו בעולם. המחשבה המפחידה ביותר שאדם יכול היה להעלות במוחו הקודח, שלא לדבר על בדל שפתיו, היא שאין מישהו ש"שומר" עלינו מלמעלה. מישהו שמשגיח עלינו, "ילדיו", מכוון אותנו, מראה לנו את 'דרך הישר'. אף אחד לא העז להודות בעובדה שאנו לבדנו, לגמרי ברשות עצמנו, בעולם .שכל מה שנעשה ונבחר הוא אך ורק כתוצאה מאינטלקט ומוסר, שהם עצמם התפתחות מיליוני שנות ניסוי וטעייה, ברירות טבעיות, כמו הטבע עצמו. המוסר למעשה, הוא שילוב של דינמיקת ניסוי וטעייה וחוקים טבעיים, הטבועים בכל אורגניזם כתוצאה מתנאי סביבה ויחסי גומלין שהשפיעו על הגנטיקה שהשפיעה על דפוסי התנהגות שהשפיעו על הסביבה וכולי. מוסר טבעי, כזה שלא צריך חוקי 'עשה ואל תעשה', שאינו זקוק לבתי משפט ומערכת חוקים וענישה, חוקי מוסר טבעיים שהאדם, בצפייה ולימוד החיים שסביבו, אימץ לעצמו בימים עברו; כבוד הדדי, חייה ותן לחיות, הגינות והזדמנות שווה לכל אחד, תוקפנות אך ורק עם סיבה טובה, חלוקת משאבים הוגנת, כזו שלא מאפשרת למין אחד להשמיד את מקורות המחייה של מין אחר, מתחרה. כפי שאמרתי - מוסר טבעי.
הצורך הנו אבי ההמצאה. הצורך לנוחות היה קיים מאז ומעולם. צורך זה דחף רבים לכיוון ההמצאה, היצירה. אם אני צריך משהו והוא אינו קיים - נמציא אותו. מה מכל זה נשאר כיום? אם אני צריך משהו, נדפדף בעלון המוצרים של חברת האשראי - ונבצע הזמנה טלפונית (ולא לשכוח להוסיף את דמי ההובלה, הטיפול, האריזה והמשלוח עד הבית).

סטיבן הוקינג, הפיזיקאי המשותק, הגרוטסקי והגאון , שואל שאלה די רטורית ורצינית לגמרי: מה הסיכוי האמיתי, שמבין כל כוכבי וגרמי השמיים, מערכות הכוכבים, הגלקסיות ושאר הצורות והמימדים האין סופיים הקיימים ביקום, איזו שהיא יישות רוחנית, איזה שהוא 'אלוהים', כל יכול ככל שיהיה, ישים לב דווקא לכוכב לכת זעיר, הנמצא במערכת שמש זניחה, בפינה אפילה ומרוחקת של שביל החלב, ויוכל להקדיש מזמנו לכל אחד ואחד מאותם מיליוני אורגניזמים זעירים וחסרי חשיבות המכונים 'בני אדם'? ובכן רבותיי, הסיכוי לכך שואף לאפס המוחלט בהחלט. ובכן, אם לקחת בחשבון שהסיכוי, אם אכן קיימת יישות כזו, הוא משהו כמו אחד חלקי אחד-וחמש מאות מיליון אפסים לאחריו במכנה, ניתן לומר בוודאות כמעט מוחלטת שאנו די לבד בעולם, די לגמרי לבד בעולם, באופן סופי ושאינו משתמע לשתי פנים. לבד. בודדים באפילה שאנו, הם, אתם, או כל אחד אחר שתרצו להאשים - יצרנו במו ידינו המקוללות.

כן, בהחלט, האינטלקט רץ קדימה אצל מתי-מעט, בעיקר באלה היושבים במקומות הנכונים, החשובים יותר, אך המוסר נשאר הרחק מאחור. זהו הטריגר להמצאות נוראיות כמו הנשק הגרעיני על גיווניו ופרצופיו, תרבות המחשבים הנוגסת בכל חלקה טובה בחיינו כפי הכירנו אותם עד לא מזמן, הכל זורם לכיוון הוירטואלי, הקיברנטי, חוסר החיכוך עם בני-אדם או לפחות הקטנת חיכוך זה למינימום הכרחי, כדי שנקבל הכל על צלחת, שנהפוך לאורגניזם עצל ופסיבי, על מנת שלא נחלוק רעיונות ושבשום אופן לא נשאב ונספוג חכמה וידע עתיר ניסיון מבני תמותה אחרים. שנראה רק מה שהם רוצים שנראה, דרך עיניי מצלמת הוידאו או מסך המחשב שלהם, שנפסיק אט-אט כל פעילות אנושית יצירתית. איך אמרתי בפתיחת הגיליון? עולם המאטריקס, או לפחות לא רחוק מכך. לעולם לא שוברים את התבנית, תמיד מוכלים בה ומשלים עצמנו שאנו באמת חיים.

איני רוצה להישמע כמתבכיין המאשים את כל העולם בטעויותיי שלי. את עבודת הטלת האשמה על אחרים, אני משאיר לאחרים .אני אשם בדיוק כמו כולכם. אני נהנה מן הנוחות בדיוק כמותכם. ההבדל הוא במודעות. אני מודע לכך שמשהו פשוט אינו כשורה .משהו לא בסדר בנוחות המתוקה הזו. אני אותה צפרדע במיכל המים החמים שהתעוררה מעט מוקדם יותר משלוותה העמוקה, ויצאה מן המים לפני שהחלו לרתוח. אני מתריע ומיידע, או לפחות מנסה בדרכי.

אם אין אלוהים והאמונות שוות כקליפת השום, מה נשאר לנו בעולם בנקים ובורסות והיי-טק וכדורי זיקפה וכדורים נוגדי דיכאון וכסף כסף כסף זה, שאנו חיים בו? ובכן, נשאר מה שעדיין נשאר מחוקי הטבע, כוחות הטבע, היופי שבטבע ונשארנו אנו, לבדנו, להחליט על גורלנו, בעצמנו.
כולנו קשורים, כולנו מאוחדים בגורל אחד, על פני קליפתו של כוכב אחד. הטילו ספק בכל דבר, חישבו בעצמכם ובחרו בעיקר מתוך הטפל.

<u>המטאל כראי האדם החושב:</u>
כיצד זה קשור למטאל, אתם שואלים? האם האמור לעיל באמת צריך להיות קשור למטאל?! המטאל, על כל משמעויותיו, צובע את חיי בצבעים רבים, בקשת גוונים מרהיבה ורחבה, כך שלא נשאר זכר מעולם השחור והלבן שרבים מאיתנו חיים בו. המטאל, שאני גאה להיות אחד מחברי מסדרו הנאמנים והאחרונים, נוטע בי את התחושה שאני מיוחד, וככזה, אני צריך להצדיק את היותי שונה, והתוצאה היא חוסר הסתגלות, חוסר פשרות, חיפוש אחר האמת, אחר המיסתורי, המורבידי, המיוחד והמקורי, לעולם אי-קבלת הכל כמובן מאליו, שאלת שאלות, לימוד והחכמה. עצוב לי לעתים שבמטאל, אותה יישות ערטילאית שהיא חוט שני בלתי נראה השזור בכל מעשיי ומשפיע על חיי באשר הם, דבקה תווית ילדותית, טיפשית, לא רצינית ולמעשה, האנטי-תיזה המוחלטת לכל מה שהנני, לכל מה שהוא מהותו האמיתית של המטאל, לכל מה שאני רוצה שהמטאל יהיה בעיניי אחרים. זהו אולי צעד ראשון אל עבר שינוי תדמיתה של מוסיקה נפלאה ומופלאה זו, שאינה רק מוסיקה אלא דיונון רב זרועות, ששולחן לכל מקום, נוגע בכל אספקט בחיינו, ומשפיע על האנשים האמיתיים, באופן בלתי הפיך, לטובה. המטאל הינו האם הגדולה של האנשים שאינם רוצים ללכת לאיבוד בעולם חסר ערכים זה, אם שיוצרת אנשים חדשים, שחושבים ויוצרים ולומדים ושואלים שאלות ומטילים ספיקות. אולי אף אנשים טובים יותר, טבעיים יותר. אני כל כך מקווה.
המשך יבוא...

WHAT GOD DID NOT PLAN ON
"Sleep well,
Weep well,
Go to the deep well
As often as possible.
Bring back the water,
Jostling and gleaming.
God did not plan on consciousness
Developing so well. Well,
Tell Him our
Pail is full
And He can
Go to Hell."

Stan Rice, 1993

"האדם אינו מנהיג, אינו חיה ואינו אל,
האדם תמיד היה וכזה יישאר - מזיק"

אנונימוס

מדורת ההבלים

כל אשר אחפוץ בו, אקבל לכף ידי המסוקסת,
הטירוף והכאב המייסר לב,
עזבוני אינו אף לא איוושת רוח חרישית ,אף אינו אדווה...
איני אף לא עשב שוטה חד שנתי, המרים ראשו מעפר הבינוניות
האפורה,
אל עולם קשה ומבולבל, עולם שבו קשה מלאכת החוכמה וקלה
מלאכת השטיון,
פורח לדקה, ואז כהרף עין נרמס, או נובל או חוזר אל הרחם
האפל...
שנאה יוקדת אל עצמי ואין ספור התחלות חדשות, קטנות, כמו
האנשים הסובבים אותי..
כל אחד מאיתנו הינו עולם ומלואו, כך מאכילים אותנו משחר
קיומנו,
ואכן, כל אחד ואחד חי את חייו כאילו הוא עצמו מרכז היקום,
לא היה דבר לפניו ולבטח כלום לא ישרוד לאחריו, חד פעמי הוא,
ללא תחליף, והרי בתי קברותינו מלאים בנשמות ללא תחליף...

אכן חד פעמיים אנו, כעולם זה שאנו בו זוחלים על גחונינו, עולם
של שימוש יחיד, השתמש-וזרוק, כוסות, צלחות, עדשות מגע
ו...אנשים, כולנו חד פעמיים, קטנים ועלובים, טרודים בעסקי
אוויר, בחומר בר חלוף, רוקדים סביב מדורת ההבלים, ומהללים
שחקני כדורגל, דוגמניות וביצועי הטלפונים הסלולריים החדשים
שרכשנו במבצע האחרון של קוקה-קולה,

האקליפטוס הזקן, שהסתיר אותי מפני הגשם בדרכי לבית הספר,
כבר מזמן החליף כתובת,
כנראה הוא כעת שכנו של שדה החצבים והחרציות שעבר גם הוא
דירה לטובת ארבעה חדרים ומרפסת + חנייה צמודה במבצע....

ומה דעתכם על החורשה האצילה, שנסעה לה לזמן בלתי מוגדר,
כדי שנוכל לבנות את וילת חלומותינו בתוך ממלכתה?
אבל הכי נחמד זה כשבתוכנית אחת (אמיתית) אמא הביאה פרחים
לשים על קבר בנה,
וברגע שהפרחים נגעו באבן השיש הקרה קפץ לנו למסך הליצן
החביב של מקדונלדס ובישר על המבצע החדש לילדים הקונים
ב-29.99 (וזו כנראה תחילתה של ידידות מופלאה...)

ומי זה שייקספיר בכלל?
השחקן החדש בקומדיה הקלילה שמשודרת כל שני ורביעי בערוץ
המשפחה??
והאלבום החדש (והמשובח) של להקת הבנים החדשה??? משדרים
ממנו להיט קליט ומוצלח במיוחד, בכל רשתות הרדיו, בין הפרסומת
לשמפו ובין זו של המכונית היפנית החדשה (הטובה בעולם),

ועדיין ממשיכים אנו ללבות את אש מדורת ההבלים,
האש לה אנו כה סוגדים,
והיא אש בוגדנית,
סוגדים אנו לה והיא אותנו כמעט מכלה,
אנו מרגישים את חומה המתקרב על פנינו,
אך לעת עתה זוהי רק חמימות נעימה,
נוסיף, נוסיף עוד קיסם למדורה!

רטרוספקטיבה 2

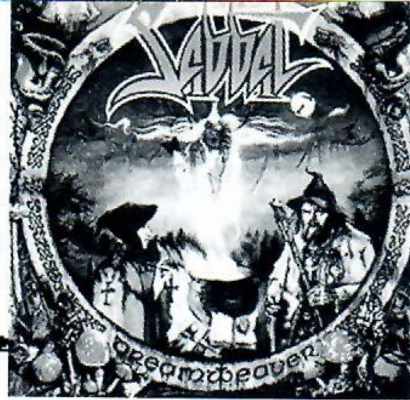
סיפורה של אגדת מטאל פאגאנית

סאבאת (בריטניה) Sabbat

טווה החלומות - השתקפויות ימי-אתמולנו

Dreamweaver - Reflections of our yesterdays

תקליטי רעש 1989 Noise Records

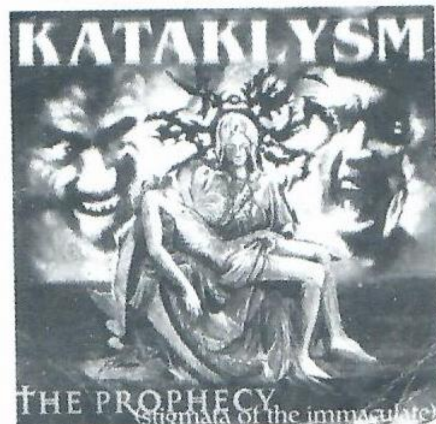

הוויקה, הדרואידים, המכשפים הלבנים, הפאגאנים. כל אותן כתות ומסדרים מסתוריים שרווחו בימי קדם, כשהאלכימאים והקוסמים והמעלים באוב שלטו בהלכי החיים, הבלתי נודע, האינטואיציה, הרוחניות, המופלא והסגידה למלאכת הבריאה היוו חלק מחיי היום יום והחגים היחידים שנחוגו היו מועדי חילופי עונות השנה. כשהכל היה ירוק יותר, מלכותי יותר, ומלווה בריח הטחב והאדמה שלאחר הגשם. תפיסת הפאגאניזם, אחד מאותם מסדרים שהשייכים אליו חיו על פי צווי השמיים, ועל פי חוקים טבעיים של הגינות, אהבת הבריות וברגשי כבוד ויראה אין סופיים כלפי אמא אדמה וכל הענקתה להם - תפיסה זו, שנעלמה מן העולם מזה זמן רב, נתפסת כיום כמשהו פרימיטיבי, נבער, "לא תרבותי" (על פי הגדרתו של כל מילון שתפתחו). המין האנושי זנח את גאיה, אלת הטבע והביוספירה הגדולה, אלה חסרת צלם שפניה רבים ומגולמים בכל אבן, צמח או אורגניזם חי, בעלת כוחות אדירים, כוחות הטבע עצמם, אלה שהיתה מושא הערצה עוד בימי יוון העתיקה. חגי הפאגאנים, שנחוגו לרוב בחילופי עונות ובמאורעות טבעיים אחרים כגון ליקוי חמה, לילות ירח מלא ובהגיעם של הימים הארוכים והקצרים ביותר בשנה-היו בעיקרם סאמהיין Samhain, קאנדלמאס Candlemass, סולסטיציום קיץ וחורף Winter & Summer Solstice ו-סאבאת Sabbat. הפאגאנים היוו מושא שנאתם והפחד הגדול ביותר של מביאי בשורת הנצרות בהתהוותה, כאשר זו החלה להתפשט, באלף הראשון ותחילת האלף השני לספירה, כמו סרטן, על צורותיה המנדטוריות והמכוערות ביותר, ברחבי אירופה .את הפאגאנים רדפו, עינו, שרפו, והכל על מזבח "החזרה בתשובה". כאן החל ציד המכשפות האמיתי, הרבה לפני סיפורי סאלם הידועים לשימצה. סאבאת, הלהקה, היא סיפור מופלא לא פחות ממקור השראתה - הפאגאניזם. סאבאת היא אם כל חי, אלת היופי והחוכמה, היא הפילוסופיה בהתגלמותה הטהור, האצילי והנשגב ביותר. לא היתה ולא תהיה להקה, חזון, תחושה - כמו סאבאת. אגדה אמיתית בהחלט .סאבאת הוקמה אי שם בשנות השמונים וכל מסריה היו אהבה זכה לטבע ולאליליו (פאן, גאיה) ולגלוג ציני ומתוחכם על הנצרות, דרכיה הקלוקלות, צביעותה ושחיתות מידותיה, ואיזכור שמן של המכשפות והמכשפים הקדומים שהועלו על המוקד ונשרפו חיים בשל אמונותיהם. אם ישנה להקה, שמילותיה וצליליה השאירו בי את הרושם העמוק ביותר מאז ומעולם- היתה זו סאבאת, כיון שהיא עשתה זאת באופן כה חכם, כה מעניין ומרתק, שילוב הזעם והעוצמה עם הפיוט, המיזמור והחרוז - מסרים אוניברסליים והוליסטיים, שכל אחד, גם אם אין לו נגיעה ישירה לנושאים הספציפיים, היה יכול בקלות (אם הוא פיקח דיו) להתחבר עם החוכמה האדירה הטמונה באותם אלבומי ויניל שחורים ומסורבלים. "טווה החלומות" אלבום הט'ראש מטאל האגרסיבי הטוב ביותר שהוקלט מעולם, אלבומה השני של סאבאת, הפילני לרצפה, נפילה המלווה בחבטה עזה ולאחריה קושי רב להשתחרר מן ההלם, מהחוויה המוסיקלית הרוחנית שאלבום זה גרם לי לחוות. אלבום שכולו סיפור אחד, כל שיר מהווה פרק ממנו, המבוסס על ספרו של בריאן בייטס "The way of Wyrd", סיפורו של כומר צעיר ותמים, פרח כמורה, מיסיונר בתחילת דרכו, שנשלח למשימת לימוד אופיים של הפאגאנים המסתוריים והמרת אמונותיהם לכדי הנצרות. הוא נשלח לאיי דרום אנגליה הערפיליים, ומה שהכומר הצעיר גילה, שבר את רוחו וגרם לו להבין שכל אורחות חייו, מאלף ועד תו, היו משגה, טעות חמורה, אמונה צבועה, פחדנית, מסורסת, מזוייפת, עיוורת. מדריכו של הכומר, מנהיג פאגאני שפגש בדרכו, גילה לו שישנם אלוהים אחרים, אמיתיים, שישנו יופי אמיתי בעולם, שישנן חשיבות ומהות אחרות לגמרי, ואמר לו: "גן העדן שוכן בליבך, ואילו הגיהינום הינו רק פרי דימיונך", ועוד אמר לו: "מדוע משלם הינך את המחיר עבור גן העדן האבוד, כשכאן ישנו אחד כזה פרי בטנה של אמא אדמה?!". המילים כה יפות, חודרות עמוק-עמוק, מילים שייקספיריות כמעט, בחרוזים נפלאים, חרוזים נדירים, חרוזים שרק ואך ורק סאבאת ידעו לכתוב. טקסטים עמוקים הנושאים בחובם חוכמה שמספיקה לאלף שנים, למיליון אנשים, חוכמה שממנה לא ידעתי שובע. חוכמה שמנגנת בי ומוליכה אותי כבר יותר מעשור מאז נקרתה בדרכי, בדרך לא-דרך - סאבאת הדגולה. מרטין ווקייר, כותב המלים המוכשר והמקורי ביותר בכל קטגוריה שהיא, סולנה וכותב מילות שיריה של הלהקה (שכיום משמש כסולנה וכותב מילות שיריה של סקייקלאדSkyclad , המנגנת מטאל קלטי/אירי/עממי) היה הסולן הזועם, רווי העוצמה והמשובח ששמעתי מעודי, באלבום זה. הוא הדגיש כל מילה, כל הברה, כל סיומת - בקול רועם, מחוספס, חייתי כמעט. חייתיות המאיימת לפרוץ את גבולות פורמט התקליט ממנו בקעו הצלילים ושכמעט ולא הצליח להכילם, פראיות שאך בקושי רב מצליח ווקייר לרסן. המוסיקה ניתנת לסיווג כסגנון ט'ראש מטאל הכבד ביותר שהוקלט אי פעם, ט'ראש מטאל חכם, בעל איכויות נדירות, גאוניות והרבה הוד והדר. סאבאת המנוחה היוותה ועודנה מהווה עבורי את היהלום שבכתר, הדובדבן שעל הקצפת, יצירת המופת האולטימטיבית שמולה כל להקה פשוט מחווירה מבושה, חוסר אונים ואימפוטנציה יצירתית. ומי לעזאזל כותב בימינו בצורה שכזו?! היפכו עולמות, שילמו סכומי עתק, השיגו את היהלום הנדיר והיקר מכולם - בכל מחיר!

You gaze upon me, I can tell what you think:
A simple man, with simple thoughts, simple needs,
Superstition, preying on a mind filled with fear,
Opposition, to all your 'enlightened' ideas,
Yet I will show you, more than you can comprehend,
Beware! Delusion is a dangerous friend...

אסון Kataklysm
הנבואה (פצעיו של הטהור)
The Prophecy (Stigmata Of The Immaculate)
תקליטי התפוצצות גרעינית
Nuclear Blast 2000
ייבוא והפצה: אמ.די.אמ.איי מיוסיק

קנדה הינה יצואנית מובהקת להרכבים המצויים בפסגת האלימות המוסיקלית. החל מ- Goreguts הותיקה וכלה ב - Cryptopsy המקאברית, הקנדים יודעים את מלאכתם כשזה מגיע לברוטאל מטאל. קאטאקליזם הותיקה, שראשיתה בתחילת שנות התשעים, מגיעה גם היא מקנדה, ובניגוד למדינה הגדולה והיפה הזו, קאטאקליזם ראוייה לשבח על התמדתה בפעילות האומנותית המכוערת ובעל האופי הסאדיסטי ביותר על פני כדור הארץ- הברוטאל-דת'-גריינד-מטאל. עיקר עניינה ועיסוקה הטקסטואלי של קאטאקליזם נשאר כשהיה - חזיונות מיסטיים אפוקליפטיים, מימדים ועולמות אחרים. קונספט די מקורי למי שיוצר בז'אנרים הכבדים בתבל. כידוע, רוב הלהקות (המקובעות) המנגנות ברוטאל/גריינד, עיקר עיסוקן המילולי והאובססיבי משהו, הוא כל הנושא האינפנטילי כל-כך המשלב מוות על צורותיו השונות, גופות על התהליכים הנקרוטיים השונים המתחוללים בהן, ושאר תולעים. נחזור לעיקר: כיון שההפקה מצויינת, ניתן ליהנות מן המוסיקה באופן מקסימאלי. התפרצויות הגריינד הזועם (דבר המזכיר מאד את אלבומה הראשון של Brutal Truth והכל-כך אופייני דווקא לה) מגיעות בשיאם של הקטעים הכבדים יותר והמהירים פחות. כרגיל, אין הפתעות, כמעט; הכל כבד כמו גורד-שחקים, ריפים מקוריים ומקצבים מטורפים לגמרי מפעם לפעם. רביעיית מביאי האסון הקנדים מצליחה לשזור לתוך הברוטליות הטהורה אלמנטים מלודיים יפהפיים, ללא שימוש יחיד בקלידים מכל סוג שהוא. אלמנטים מלודיים מרגשים ואמוציונליים, במיוחד בשלושת הקטעים האחרונים באלבום. הפתעה נוספת הינה העובדה שהשיר השמיני נוטה לכיוון סגנון הבלאק מטאל, משהו שמזכיר אולי את הרכב-העל אייבון Eibon, משהו טהור וראשוני. הז'אנר הקשה והכבד ביקום מתגלה, בזכות קאטאקליזם, כפרפר שפרץ מתוך הגולם בו היה כלוא זמן רב. היפה והחיה רוקדים יד ביד באלבום יוצא דופן.

משבר ארץ Earth Crisis
התדרדרות Slither
תקליטי ניצחון, ארה"ב,
2000 Victory Records

אלבום חדש ל- Earth Crisis ייראה אור בסוף יוני 2000. איני יודע כמה מכם מכירים את הלהקה, החומר שהיא מנגנת או את חברת התקליטים המזוהה יותר מכל לייבל אחר בעולם עם הארדקור-מטאל, תקליטי ויקטורי, אך זהו לה אלבום שביעי במספר (ביניהם אלבום אחד שהוקלט בהופעה חיה), מאז החלה בפעילותה המוסיקלית והציבורית בראשית שנות התשעים. פעילותה הציבורית חשובה מכיוון שהיא

מתורגמת למוסיקה ומשתקפת בה, ולהיפך. חברי הלהקה מנסים הן דרך הצלילים והן בדרכים אחרות, להלחם בחוליים חברתיים רבים, כמו השימוש בסמים בקרב בני נוער, זכויות אזרח וחופש הפרט. כל אלבומיה, כל שיריה של הלהקה הם התערבות ונגיעה בבעיות חברתיות, ובעלי אופי פוליטי לא מבוטל. אלבום זה, Slither , הוא הנגיש ביותר לקהל רחב יותר, מכל מה שהלהקה הקליטה בכל שנות פעילותה. אלבום שמצליח לשמור על רמת אגרסיביות גבוהה, הארדקור בסיסי וכבד, אך הסולן, קארל בוכנר, אינו נשאר מקובע בקולו הרועם והנוהם, האופייני לתת-סיגנון זה במוסיקה הקיצונית - אלא מוסיף גיוון על ידי שימוש בקול צלול שמזכיר לא מעט את קולו של אוזי אוזבורן בצעירותו או אפילו את סולנה של Offspring הממוסחרת להחריד. השירים טובים מאד, שילוב של פראיות נטולת-רסן ומלודיה מחושבת ורכה יותר. מי שמכיר ומתחבר ללהקות כמו Blood או Buried Alive ,Hatebreed For Blood, יצליח בקלות לאהוב את ארת' קרייסיס. הארדקור/מטאל משובח עם ערך מוסף.
כיתבו לתקליטי ויקטורי ו/או בקרו באתר חברת התקליטים להזמנות ועידכונים:
www.victoryrecords.com

חנק
על כנפי השאול
תקליטי תקשורת המאה
ייבוא והפצה: רייבן מיוזיק

האם ישנו מישהו שעדיין מוקיר ,מעריך ומאזין לדת' מטאל מהזרם הישן (המכונה Old School)?! ייתכן שישנם כמה בודדים ואמיצים דיים שמוכנים להודות בכך בתקופה זו של ריצה אחר אופנות מוסיקליות משתנות ו"תפיסת טרמפים" על קרונותיהם של סגנונות פופולריים?! אם אכן ישנם כמה כאלה, הלהקה ההולנדית הותיקה אספיקס תראה לכם מה יש בו, בסגנון המוסיקלי המצ'ואיסטי והבלתי מתפשר הזה, ששווה להאזין לו, ומדוע אינו נעלם מן השטח לאחר זמן כה רב של נוכחות ופעלתנות מיליטנטית בועטת ויורקת. אספיקס הוקמה ב- 1987 (!) בהשראת להקות כמו ונום Venom , פוזסט Possessed , הלהאמר Hellhammer, משיח Messiah ודת' Death. להבדיל ממקורות השפעתה, אספיקס לא נשמעה ועדיין אינה נשמעת כשיבוט או העתק זול של אף אחת מהמוזכרות לעיל. שמירתה את רוחו ומהותו המקורית של סגנון הדת' מטאל, נגינתה הבלתי מתפשרת והאמוציות הקוליות הנדירות שייחדו את סיגנונה, הביאו להכרה עולמית באומנותה של אספיקס, והשלישייה ההולנדית פילסה דרכה במהירות לשורתה הראשונה של מחתרת המטאל הקיצוני. לכמה מכם זכור ודאי סולנה הראשון של אספיקס, ששימש גם כסולנה המקורי של פסטילנס Pestilenceהאגדית, ושלאחר עזיבתו באו והלכו סולנים ונגני באס רבים אל הלהקה וממנה .קשה לשפוט האם זהו קיבעון, צרות אופקים, יצירתיות ירודה וחוסר-מקוריות, או דווקא ההיפך הגמור; גאווה ומודעות מוסיקלית אידאליסטית -שמהם סובלת או נהנית אספיקס, ושהם-הם הגרעין הקשה והדלק המניע את מנועיה הרועמים של מכונת המטאל המשומנת היטב הזו, שמעניקה לנו פעם אחד פעם, כבר תשע שנים, לאורכם של שמונה אלבומים (מתוכם אחד בשמה האחר: Soulburn) - את אותה התקפת זעם ואלימות, הידועה מראש, העשויה כל-כך טוב, המיוחדת רק לה בסגנונה ובדרכה המסורתית. בשונה לגמרי מענקית המטאל מתקופתה, מורגות' Morgoth, שדמתה לה להפליא בסגנונה הכבד והגדוש אמוציות קוליות, אספיקס לא שינתה סגנון, לא שילבה השפעות ויסודות ונשארה נאמנה לדרכה. הדרך המסורתית, הדרך היחידה. דת' מטאל נדיר שכמוהו כמעט ולא בנמצא כיום המלווה בהפקה טובה וצלולה וצלילים חדים ונושכים.

Asphyx
On The Wings Of Inferno
2000 Century Media Records

משהו משלנו ...דמויות מקומיות, אנשים צעירים, שבוערת בהם אש המתכת, האש הכחולה והקרה, המתורגמת לצלילים. פוטנציאל גדול ואפשרויות מימוש אין ספור. רק לא להרים ידיים.

עזאזל
רכב דרך האופק
מימון עצמי, ישראל

Azazel
Ride Through The Horizon
Self-Finance, Israel 2000

עזאזל Azazel הישראלית הקליטה סוף-סוף את אלבום הבכורה. הלהקה החיפאית הותיקה והאמיצה הזו הפיקה ומימנה בעצמה את האלבום. הכותרת הינה Ride Through The Horizon, והתקווה היא שמישהו כבר יחתים את החבורה, בסופו של דבר, לחוזה ארוך טווח, על מנת שהלהקה תוכל ליהנות משקט נפשי ולהפנות את כל משאביה היצירתיים לכתיבת מוסיקה נטו. ההקלטה נושאת בחובה חומר ישן ולא עדכני של עזאזל. הסולן והגיטריסט, אסף עינב, טוען שזהו חומר כמעט בן שנתיים ושאינו מייצג את הסאונד והחומר המוסיקלי של הלהקה נכון להיום. בעזאזל טמון המון פוטנציאל. הם יודעים לנגן ויש בהם אפילו ניצוצות מקוריות. אינטרו מצוין ויפהפה, שילוב שירה גותית עצובה, התפורים לתוך מוסיקת בלאק מטאל שבדי/אמריקאי/איטלקי בסיסי, מעט דליל ואנורקטי, אך לא לגמרי באנאלי ונדוש, למרות שכבר שמענו דברים כאלה לא פעם ולא פעמיים. עבודת הגרפיקה מעניינת וכמעט מקצועית. האלבום מחוספס ודורש ליטוש סופי של מפיק מקצועי, ההפקה לא מן המשובחות, אך בסך הכל, ללא שימת תווית של סגנון כזה או אחר - על המוסיקה, זהו אלבום כלל לא רע כאלבום ראשון, לפחות מבחינת החומר המוסיקלי בהתבוננות טהורה, כיון שקיימת כאן היצירתיות והמקוריות שבכתיבת שירים, אך היצירתיות אינה מצליחה להגיע לביטויה המלא, המקסימלי, או להתפתח ולהגיע לשיאים דרמטיים. האלבום מאד מלודי, רוחני וכאמור כמעט מקורי. Ride Through The Horizon יכול להיות כרטיס הביקור הטוב ביותר של הלהקה בחפשה אחר לייבל שיכניס אותה תחת כנפיו, ונקווה שחברי הלהקה ישכילו למכור ולשווק עצמם כראוי, על מנת שהדבר אכן ימומש. רק ימים יגידו. אני ממליץ.

שווערצה-חעייה ("חיה שחורה" בתרגום חופשי מיידיש/גרמנית)
צלילת ארבע- עשרה הדקות
תקליטי עובדה (עם אילנה דיין... סתם..), ישראל

ShworchtseChaye
14 Minute Dive
Fact Rec., 2000

זוכרים את האוסף Demons Of Jerusalem ? אם כך, ודאי תזכרו שאחת הלהקות שהופיעה באוסף היתה בעלת שם מאד יוצא דופן, ארוך באופן כמעט בלתי אפשרי. לאחר ששברתי את השיניים בקריאת השם והבנתי את הקטע (השמור לאשכנזים בלבד, תשאלו את סבא וסבתא מה זה שווערצה-חעייה), פרצתי בצחוק מתגלגל. מקורי, מקורי. המוסיקה, לעומת זאת, הרבה פחות מצחיקה, ואני אומר זאת לטובה. הלהקה הוקמה לפני ארבע שנים על ידי הסולן יחי והגיטריסט רועי, ונקראה Electric Funeral . לא עברו חודשיים והשם השתנה לשמה הנוכחי. מקימי ההרכב חיפשו נגנים נוספים שישלימו את התמונה, ובין כל אלה שבאו והלכו היה גם מוטי דניאל, שכנו של הסולן ממעלה-אדומים, ששימש כבסיסט ושהוחלף במהרה על ידי הבסיסט הנוכחי. אם השם אינו אומר לכם דבר, זה מפני שכיום הוא קורא לעצמו (אף אחד חוץ ממנו לא מכנה אותו כך...) Butchered ולהקתו היא לא אחרת מאשר Arralu , פרויקט יחיד עליו נכתב בגיליון הקודם. בין יתר פעילויות הלהקה, היא הספיקה, מלבד שבירתה את מסגרת המחתרת על ידי הופעתה באוסף המטאל הירושלמי שהוזכר לעיל, גם להופיע לצד להקות כמו Betrayer ו-MelechEsh . סולן הלהקה מסווג את סגנון הט'ראש הירושלמי שלהקתו מנגנת כ-Jerusalem Damage Metal. שיהיה. על קלטת הדמו הראשונה הם מעדיפים לא לדבר, וקלטת הדמו השנייה הוקלטה באמצעות מכונת תופים בתקופת טרום-מציאת מתופף קבוע. סך הכל הלהקה "קולטת עלייה" כיון שהן הבסיסט והן המתופף, שניהם עולים חדשים ממדינות שונות. יפה. שווערצה-חעייה מנגנים ט'ראש/דת' מטאל אנרגטי כבד וקליט. הסולן מצויין, והסאונד הולם מאד את סגנון הלהקה, הפקה מקצועית בהחלט. אם לנסות להשוות את סגנונם של הירושלמים הנחמדים האלה למשהו מוכר יותר, אזי עולות בדימיוני שתי להקות, כל אחת גדולה בתחומה: קריאטור Kreator , באלבומיה הישנים יותר (למשלTerrible Certainty , 1987) ודיסיסט Deceased במיני-אלבום Thirteen Frightened Souls מ-1993. המוסיקה מהירה, כבדה ולעתים נוגעת כמעט באלמנטים פרוגרסיביים. הטקסטים קצרים, באנגלית טובה, והמסרים הנובעים מהם הינם בעיקרם ביקורת על דמותו של האדם בעולם של מותגים, אופנות והרבה פלסטיק. מה שנקרא "אפקט העדר". ניכרים במוסיקה רגשות רבים כמו כעס, זעם ועצב, כמו גם אהבה רבה לעשיית המטאל. המיני-אלבום אינו מחדש הרבה מבחינת סגנון, אך אם חושבים יותר לעומק, החידוש נובע מן העובדה שסוף-סוף, להקה ישראלית עושה מטאל טוב, טהור, אנרגטי וכבד, כמו שמטאל צריך להישמע, ואינה נותנת לעצמה ליפול לתוך אותה מלכודת אופנתית שרוב הלהקות בארץ נופלות לתוכה: ניסיון לנגן בלאק מטאל שאינו אופייני לנו, הישראלים, ניסיון שרוב הנופלים ברשתו, בדרך כלל נוחלים מפלה צורבת בהקלטות בלאק מטאל כל-כך בנלי, משעמם ודביק, שבא פשוט להקיא. שווערצה-חעייה מורכבת מאנשים שהייתי רוצה לראות כמותם בכל הרכבי המטאל בארץ; אנשים רציניים, חלקם אקדמאים (המתופף מסיים תואר שני), משכילים ואיכותיים, הלוקחים את המוסיקה שלהם ברצינות הראויה לה. הסולן לומד במכינה קדם-אקדמאית ואילו הבסיסט מנהלה ובעליה של חברה לעיצוב גראפי העוסקת בצד הויזואלי/אומנותי של תעשיית המוסיקה, שעיצבה גם את עטיפתו של מיני-אלבום זה ועשתה בכך עבודה טובה. אנשים מסוגם, ללא ספק יעלו את קרנה של המוסיקה הקיצונית בארצנו, והגיע אכן הזמן שזה יקרה. כמה מלים על חברת התקליטים Fact , שהוציאה לאור את המיני-אלבום הזה: זהו לייבל ירושלמי שנותן במה לכל סוגי המוסיקה האלטרנטיבית, האלקטרונית מן הסוגים הפחות מוכרים והפחות מושמעים, ואילו שווערצה-חעייה היא החתמת המטאל הראשונה בחברת תקליטים נועזת זו. כל הכבוד לאנשים שמאמינים, לאנשים שנותנים הזדמנות, כן ירבו כמותם, וכן ירבו הרכבי המטאל שיוחתמו בלייבל זה ובכל לייבל ישראלי אחר אשר מצויים בו אנשים עם מעט אומץ וחזון. השורה התחתונה: אנשים עם הרוח המתאימה, האש החיונית, השכל הנבון, הגישה הנכונה והפוטנציאל הגדול שהולך ומתממש, צעד אחר צעד, אל עבר הניצחון.

כתבו לסולן, דרשו וחפשו את התקליטור בחנויות, תמכו בלהקה. מלבד הנאתכם המרובה מהאלבום,אתם תראו גם מעט פטריוטיות .זה לא יזיק!

יחי זקן ת.ד. 4348 מעלה אדומים 98440. נייד 053-852756

כת אהבת-החיים (איטליה)

סכום כל הפחדים
תקליטי עונה ערפילית, צרפת
יבוא והפצה: רייבן מיוזיק

Cultus Sanguine

The Sum Of All Fears
Season Of Mist Rec
2000

הו, איזה שם ציני מופלא בחרה הלהקה לעצמה. שם שמשמעותו הפוכה ההיפך המוחלט ממהותה והוייתה. אהבת החיים בהחלט אינה נוכחת ביצירה הדכאונית והקודרת הזו. כת אהבת-החיים הינה מקבילתה העכשווית והמטאלית ל"חטיבת השמחה" Joy Division ("חטיבת השמחה", למי שאינו יודע, היה כינויים של הכלי-זמרים היהודים במחנות ההשמדה, שניגנו מוסיקה עליזה ונעימה שליוותה את המוצאים להורג בדרכם לתאי-הגזים...), להקה שהגדירה מחדש את גבולות המלנכוליה והצער, ובחרה שם ציני לא פחות, שם שהיה ניגוד קיצוני למסרים ולמוסיקה שבאו לבסוף בביטויים האולטימטיבי במעשה

התאבדותו של הסולן; ירייה אחת בראש, זה כל מה שדרוש על מנת לסיים חיים שלמים של יצירה. "סכום כל הפחדים" הוא אחד מאותם עצמים חומריים שעושים לך טוב רק מנוכח המצאותם על המדף. כמו איזה שהוא ספר נדיר, שמעצם הבעלות עליו וההתבוננות בו בשוכבו או בעומדו על מדף הספרים, אתה נמלא סיפוק רב. האסתטיקה הויזואלית, החומר עצמו ותוכנו הרוחני - ממלאים אותך במשהו שקשה להסבירו. אתה פשוט יודע שמצוי ברשותך משהו בעל ערך רב, שקיים רק אצל מעטים, חפץ אומנותי אסתטי כל-כך, שמקומו הראוי היה אולי במוזיאון כזה או אחר ושעם השנים ערכו רק יעלה כדרכם של פריטי אספנים. ומה לגבי תוכנו הרוחני של אובייקט אומנות זה? מן הצליל הראשון ועד לאחרון, חויית ההאזנה תופסת את חושיך וממקמת אותם בחדר חשוך, בעל קירות טחובים ומתפוררים, ריהוט ישן בצבעי שחור-לבן, כתמים חומים-צהבהבים, כבתוך מן לולאה בזמן. חמישים דקות של טראנס דיכאוני שכמו מתרחש בביתו של נוספראטו (סרט הערפדים הראשון שהופק בראשית המאה העשרים) או בביתו של אלברט פיש (הזקן החולני, אחד הטיפוסים המקאבריים ביותר בהסטוריה האנושית) או בכל תפאורה אחרת המשדרת חוסר תקווה, פסימיות קיצונית וכאב אין-קץ .הרביעיה האיטלקית הזו חסרה נגן-בס, מלבד נגן למטרות הקלטה בלבד, וזהו לה אלבום שני, כמדומני. איני בטוח לגבי מספר אלבומיה, כיון שגם אני, ברוב עוונותיי, לא עקבתי אחר פעילותה, לא האזנתי למאמציה הקודמים וכך, ללא שימת לב, כמעט וחמקה מידיי אחת הלהקות המיוחדות ביותר בעולם המטאל. הרכב קודר, אמוציונלי וכזה המגדיר לעצמו, בעצמו, תת-ז'אנר ייחודי במוסיקה הקיצונית. קולו של הסולן הינו התגלמות הכאב הנפשי בצורתו הטהורה ביותר, ואינו נשמע כמו דבר ששמעתי עד כה. קולו המיוסר הפתיע אותי בהאזנה הראשונה וההתרגלות אליו לא היתה מיידית, כיון שלא הייתי מוכן כלל לקול מלא אבל וצער ושברון-לב כמו זה שבקע מן הרמקולים. אופיו הווקלי של הסולן הוא מן המיוחדים, חדורי הרגש והקודרים (שוב המילה הזו חוזרת לה פעמים כה רבות בקטע זה) ביותר שהוקלטו. את הגיטרות הכבדות מלווה נגינת אורגני כנסייה, אך הקלידים נשמעים כל-כך טעונים, כמו צלילים מן הקבר, כיישות רוחנית אפלה וחסרת צורה או חומר או הגדרה, עד שהם כמעט חותכים, צורבים ומשאירים כוויה עמוקה בנשמה. המוסיקה, כמו גם מילות השירים, מעבירים בך צמרמורת המזדחלת לאורך עמוד השדרה ומתפשטת לכל חלקי הגוף. האוירה הגותית, השילוב של אמוציות קוליות למכביר ומוסיקה כבדה להפליא יוצרים יחדיו חוויה מיוחדת במינה הן בעוצמתה הפיזית והן באימפקט הנפשי שנוצר תוך כדי ההאזנה. היצירה משדרת אכזבה גדולה מן החיים, כישלון ותבוסה, שנאת האדם באשר הוא אדם, עקב כל מגרעותיו ונפשו המפלצתית חסרת התקנה והכפרה. חוברת התקליטור גדושה בצילומים ישנים של ילדים עצובים, בלבוש ארכאי, וישנו אף צילום של עגלת תינוקות עתיקה, מן הדור הישן, עגלת תינוקות המזכירה את זו שהופיעה בסרט האימה המגוחך "התינוק". כל אספקט באלבום בוצע בצורה מקצועית, לכל פרט הוקדשה תשומת לב מירבית, הן בהפקה, בטקסטים, והן בהפקת חוברת התקליטור שמצליחה באופן מושלם למלא את תפקידה; העברת המסר הקודר רווי הצער, ואולי גם כמיהת החזרה אל הרחם, אל הילדות, אל אותה תקופה בה היינו תמימים, טהורים וחסרי היסטוריה ארוכה של עשיית עוולות וחטאים. האיטלקים המאוכזבים והכואבים, אינם מאכזבים בהקלטת אלבום נדיר זה, שכל כולו מרה שחורה. לא להאזין בחושך או במצב רוח מדוכדך. בהאזנה לשירים עם שמות כגון "דיכאון מירבי", "קבר מרחף מעל המין האנושי", "בימי הקדרות" ו"כמו לוויה בפנים" - מומלץ לבלוע כדור פרוזאק אחד או שניים לאיזון תחושת האבדון שממנה לא ניתן יהיה להתחמק .מסע אל נבכי הנפש.

Forgotten by life,
Refused by death,
Surrounded by feelings
That man should not feel,
A mark in blood
Spilled by my hands,
Presents my days to come

(A Grave Upon Mankind)

תיאוריה בפעולה

תיאוריות סוף העולם
תקליטים שאפשר לשמוע, צרפת
יבוא והפצה: רייבן מיוזיק

Theory In Practice

The Armageddon Theories
Listenable Rec.,
2000

"Writing about music is like dancing about architecture"
-Frank Zappa

Theory In Practice היא משהו מן התעלומה. אלבומה הראשון ראה אור בחברה סינגפורית בשם Pulverized, וכך גם אלבומה השני, הנוכחי, וזאת עוד ב -1999. כעת, בעטיפה שונה לגמרי, שנה או מעט פחות לאחר מכן, יוצא האלבום The Armageddon Theories בחברת בתקליטים הצרפתית Listenable. תהרגו אותי אם אני מבין משהו מכל זה. זוכרים את Mutant מהגיליון השני? זוכרים את השמות 'פיטר לייק' ו'הנריק אולסון'? ובכן, כדאי מאד שתסמנו כוכבית באותם תאים אפורים שעדיין נשארו לכם וקבלו בברכה את אדוני הטרור החדשים והבלתי מוכתרים; ת'יאורי אין פראקטיס היא להקה ללא עבר מפואר, ללא רשימת פרויקטים אין-סופיים וללא רזומה ארוך ומרשים. הלהקה הגיחה כמעט משום מקום, מתוך הריק, כמו הפניקס שיצר עצמו מתוך העפר, וכשנתיים מיום התהוותו, ללא רעש תקשורתי כזה או אחר (כמה מכם שמע את השם או נפל בחלקו להאזין לחומר המוסיקלי של ההרכב הזה?!) מעניקה לנו השלישיה המופלאה הזו משהו שרק מעטים מאיתנו זוכים להאזין לו בימי חייהם. כעת, אזהרה: אם אינך יודע להקשיב, אם שופט אתה לחסד או לשבט לאחר האזנה בודדת בלבד, אם אין ביכולתך להעריך גאוניות מהי, אם אתה חי בתבניות בכל צורה שלא תהיה ופוסל יצירות אומנות על הסף (באינך יודע שאלו יצירות אומנות עדיין, אחרת לא היית מבטלן בקלות שכזו מן הסתם, ואולי דווקא כן...) ואתה ממש יודע הכל ואין מישהו או משהו שיכול לפקוח את עיניך או ללמדך דבר או שניים או אלף -עזוב את הכתבה, עבור הלאה... כיון ש'תיאוריות סוף העולם' הוא אלבום כל-כך מורכב, כה מתקדם ומסובך וטכני ועמוס, שבהאזינך לו יקרה אחד מן הדברים הבאים: או שתקיא את נשמתך האומללה, או שתתאהב לנצח. Theory In Practice מגיחים משבדיה, אך לא נשמעים כמו שום דבר ששמעתם עד כה. אלבום זה, יוצרים אלו, להקה זו, הם ההוכחה הטובה ביותר, העדות הניצחת שהמטאל הוא התרבות המוסיקלית המגוונת, הצבעונית והאיכותית ביותר עלי אדמות, שמיים ומים. אחרי סופרלאטיבים כה רבים, מה נשאר עוד להגיד? שההפקה מושלמת?! אז מה?! שעטיפת האלבום יפהפיה?!!! שוב, אז מה?!!!! ומה לגבי הקונספט, והמוסיקה, והרגשות שהיא מעוררת והמלים? ובכן, בואו ננסה בכל זאת להרכיב תמונה מסוימת, לבנות פאזל מחלקים, לאט-לאט, על מנת שתקבלו רושם כלשהוא לגבי יצירת מופת זו (במלוא מובן המילה). חלקי הפאזל שלנו יהיו Atheist (בגלל המורכבות) , Malmstein Yingwie (בגלל הסולואים) , Carcass (בגלל הריפים והאגרסיה), Voivod (בגלל הקדרות והאווירה ההיי-טקית) ,Cynic (בגלל הקלידים והמורכבות) ו-Coroner (שוב בגלל המורכבות ושוב בגלל הריפים ושוב בגלל הסולואים). ההפקה המושלמת היא הודות לאולפני Abyss והודות לטומי טאגטגרן (אח של... שהפיק והינדס גם את Thyrfing האחרון) שלא מאכזבים ולו באלבום אחד במקצועיות הנדירה, וכל זאת בזמן הקלטה של ארבעה-עשר יום בלבד.

Theory In Practice נוגעים בכל אספקט במוסיקה הקיצונית, אך הם צועדים צעד אחד קדימה, אל מחוזות כמעט נטושים ובלתי-מאויישים, אל עבר פרברי המטאל, בהם אף אחד כמעט ולא נוגע, או מעז, או מנסה. הלהקה בפירוש לא חיפשה לעצמה חיים קלים ועשתה מה שרק מעטות מן הלהקות עושות. כל שיר, כל קטע, הוא אתגר בפני עצמו. המוסיקה כל-כך אינטנסיבית ובנויה להפליא, דרמטית, אגרסיבית, מלודית, מסובכת אך מבלי ללכת לאיבוד. הלהקה יודעת בדיוק מה היא עושה ולאן היא צועדת. כל צעד הוא גילוי חדש, חוויה מחודשת, נגיעה במסתורין, בתחכום ובאפילה .הקולות הנוגעים לא-נוגעים באסכולת הבלאק מטאל, המקצבים הבלתי-נתפסים, ההיפר-אקטיביים וכמעט חסרי התבנית, הריפים חסרי המנוחה והכל-כך מסובכים ואולטרה-מורכבים, לעתים קלידי רקע המופיעים כמסך עשן, וכהרף עין נעלמים כלעומת שבאו .דבר לא עוצר את רכבת ההרים הזו, דבר לא מסוגל לעצור אותה. מפלצת בעלת אלף פרצופים, כשכל אחד מפרצופיה הרבים מחביא בתוכו אלף פרצופים נוספים. מוסיקה חכמה, לאנשים חכמים. מוסיקה לאלה מכם שלא צועדים על דרך-המלך, על הדרך הראשית, אלא מחפשים תמיד את השבילים הצידיים, המסתוריים, שבילים שההליכה בהם פותחת דלתות כה רבות אל הבלתי-נודע והמופלא. קלאסיקה טהורה, אוניברסלית, נסיכה כהה, מיזנטרופית וחריפה. צמרמורת וגאווה...

ג'ודס איסקריות
(יהודה איש-קריות)
רחוק בלילה בודד
תקליטי מוריבנד (גוסס, דועך, נוטה למות)
ארה"ב 1999
ייבוא והפצה: MDMA Music

Judas Iscariot
Distant In Solitary Night
Moribund Rec.,
1999

יהודה איש-קריות היה אחד מתלמידיו ועושי דברו של ישוע הנוצרי, ועל פי הכתבים העתיקים הוא זה שבגד בו בהסגירו לרומאים, דבר שהביא לצליבתו של האחרון בסופו של יום. זהו כינוי רווח עבור בוגד, אחד שבאופן מטאפורי נועץ סכין בגב חבריו. כמה כאלה הנכם מכירים; אני מניח שלא מעט...

לעצם העניין: בלאק מטאל נורבגי, פשוט ויעיל, השפעות ברורות מ-"ShadowThrone" של Satyricon ושירה המזכירה מאד את סולנה של Immortal. המעניין הוא שזהו פרויקט אמריקאי, כמעט אנונימי, מחתרתי לגמרי, שעל ידי אמצעים בסיסיים למדי מצליח ליצור אלבום קודר ולא לגמרי חסר עניין. אין קלידים, אין סולניות שנחטפו מאיזו מקהלה אופראית מצוחצחת ואין גימיקים בסגנון קריידל אוף פילט'.

Judas Iscariot הוא שמו של פרויקט-יחיד, של אדם המכנה עצמו בשם Akhenaten (השם מוכר לכם מאיפה שהוא ?...), והוא פועל תחת שם זה משנת 1992. אדם זה, המושפע מאד מן הסצנה האירופאית, ואם להאמין לדבריו, די מתעב את מה שקורה בעולם המטאל האמריקאי, בעיקר בסצנת הדת'/ברוטל מטאל וטוען שלהקות כמו Six Feet Under, Obituary ו- Cannibal Corpse ("Cannibal Crap" על פיו של מר אקנתן) הן בדיחות עלובות שבזמנן החופשי מאזינות למוסיקת קאנטרי. איני רוצה להכנס לויכוח מיותר בנושא, אבל משום מה נטיית לבי היא להסכים לדבריו לגבי להקות אלה באופן ספציפי. תחת השם ג'ודס איסקריות, הספיק להקליט כארבעה אלבומים מאז, ואם אינך מעריץ פאנאטי של מחתרת הבלאק מטאל האמיתית, אינך אמור לשמוע או להכיר את החומר המוסיקלי הזה. אחרי הכל, בלאק מטאל אמריקאי מעולם לא היה "אופנתי", ומי בכלל שמע על חברת התקליטים הדי ותיקה Cult Moribund Records (מייצגת להקות כמו: Thorr's, Windham Hell, Hammer, Black Wind Of The Mountains) שתחת כנפיה ג'ודס איסקריות פועל; מר אקנתן אינו שטניסט. הוא מגדיר עצמו יותר כניהיליסט, המושפע באופן משמעותי מכתביו ורוחו של פרידריך ניטשה; שלילת האמונה באלוהים ("רק קופים מאמינים בו") והשאיפה להתעלות מעבר לזוטות אלה והתשוקה לשליטתו של "האדם העליון" (להבדיל אלפי הבדלות מ"תורת" הגזע הנאצית?!!) על פני אותו עדר מאמינים פאתטיים שהכתירו בן-תמותה, לפני 2000 שנה, לבנו של האל. הוא טוען שזה מגוחך לחלוטין (שוב אני נוטה להסכים עם דבריו שלא לגמרי משוללי הגיון). מעולם לא הייתי להוט אחר מוסיקת בלאק מטאל, בעיקר בגלל חוסר העוצמה שבה וכיוון שלעתים קרובות מדי צלילי הגיטרות הולכים לאיבוד בים של זמזומי זבובים לא-מובנים, אך ישנה עובדה אחת שאינני יכול להתווכח עימה, ושאקנתן זה מביע ומוכיח היטב באלבום "Distant In Solitary Night", והיא שרק סגנון מוזיקלי זה מסוגל לייצר אווירה מיסטית, אטמוספירה רוחנית ואפלה ששום סגנון אחר ברוק הכבד אינו מסוגל להתמודד מולה. המוסיקה שהוא כותב ומנגן בהחלט כזו; שוב, ללא שימוש במרכיבים נוספים מלבד כלי הנגינה הסטנדרטיים, הקדרות, הקרירות והמסר המוסיקלי הפרימיטיבי מועברים בצורה טובה למאזין. קטע אחד בקצב מהיר, קטע אחר בקצב איטי וחולמני משהו, המוסיקה הפשוטה, הכמעט מונוטונית, מצליחה לגרום להנאה גם למתוחכם שבמאזינים. צריך להאזין לאלבום זה מספר פעמים כדי להכיר בייחודיות של ג'ודס איסקריות וכדי ליהנות מבלאק מטאל איכותי ועוצמתי מבלי ללכת לאיבוד בים של קלידים, שירי הלל לשטן, סולנים מסורסים וקלישאות לרוב. חבל שחברת תקליטים כמו Moribund אינה מיוצגת כראוי ואינה מופצת באופן שוטף (פרט לטפטופים פה ושם) בארצנו המוגבלת, שאם לא כן, ללא ספק היה הדבר פותח חלון לסגנונות מוסיקליים ייחודיים מחד אך בלתי מתפשרים מאידך. מומלץ לכל מי שמתגעגע לחורף אמיתי!

פאי Pi - אמונה בתוהו ובוהו
סרטו של דרן ארונופסקי/ארה"ב 1998, 82 דקות
זוכה פרס הבמאי הטוב ביותר בפסטיבל סאנדנס לקולנוע עצמאי, 1998
הפצה: רשת בלוקבאסטר

בתרבות כמו בתרבות, כמו בכל אספקט אומנותי, ישנה ספרות וישנה שירה ומוסיקה כמובן, וישנו הציור והפיסול בחומר וישנו הקולנוע. מכלול האומנויות השונות, אבני הבניין של כל תרבות באשר היא, בכל תקופה בהסטוריה האנושית, מהווה חלון או ראי, אם תרצו, לחייו של האדם באותה תקופה. האומנות בת-זמנו של האומן יכולה להעיד על הלכות הנפש, מצב הרוח הקולקטיבי ורמתו המוסרית והאינטלקטואלית של הדור שאותו אומן שייך אליו.

אינני מבקר קולנוע ואיני מתיימר להיות כזה. אינני הולך לקולנוע כיוון שאף סרט, זה זמן רב, לא היה שווה את שלושים השקלים ואת השעתיים השלמות שהייתי צריך לבזבז על מנת לזכות בכבוד הצפייה בו. הנה אחד כזה, ששווה הן את הכסף והן את הזמן. ואיזו בבואה היא זו המשתקפת ממנו אודות קיומנו?

"Whosoever runs with monsters,
Beware lest he becomes one;
For when you peer into the abyss,
The abyss peers into you."

-NIETZSCHE-

ה ח י פ ו ש
ה ת מ י ד י א ח ר

ההוכחה אודות קיומו של האל. ההוכחה יכולה לבוא לידי ביטוי בגילוייה של תבנית מסוימת שעל פיה מתנהגת כל מערכת טבעית, אורגנית או מינרלית, כל אורגניזם, מבנה או אירגון. המתמטיקה הינה שפתו של הטבע, ואם תימצא תבנית כזו, ניתן יהיה לתרגמה למספר או נוסחה מתמטית. זו הנחת היסוד שבה נפתח הסרט, וזו גם התובנה אליה הגיע בחור צעיר, גאון במספרים, שסיים את הדוקטורט שלו בגיל עשרים, טיפוס מלנכולי, פרנואידי ומתבודד, בעל נפש סגפנית נטולת כל שמחת חיים וריחוק ספרטני מכל הנאות החיים החומריים, המחפש באופן אובססיבי אחר התבנית האלוהית, אחר טביעת אצבעו של האל - בתוך מדע המתמטיקה. האתגר - מציאת אותה תבנית בשוק ההון האמריקאי, בבורסה של וול-סטריט, שהיא בעצמה אורגניזם המתנהג על פי חוקים מוכתבים מראש .אם אכן קיימת החוקיות הטבעית, אזי היא תימצא גם בשוק ההון, ולפיה ניתן יהיה לחזות את עלייתן ונפילתן של מניות ויהיה אפשר גם לנבא באמצעותה באופן מדוייק את ערכן המספרי. זהו הפן החומרי של העולם. מצד שני, חבורת קבליסטים יהודים-אמריקנים, המחפשים בתורת המספרים, הנומרולוגיה הקבלית להבדיל, את שמו האמיתי של האלוהים, שם המורכב מטור מספרי בעל 216 ספרות. סוד שם זה היה נחלת חלקו הבלעדית של הכוהן הגדול בבית המקדש, שהגה אותו רק פעם אחת בשנה, ביום כיפור, בכנסו למתחם קודש הקודשים שבמקדש בהתייחדותו עם הכל-יכול. מחרוזת סוד הבריאה בת 216 אותיות הניתנות לתרגום למספרים, וההיפך. ככל שהתקרב המתמטיקאי הצעיר לתשובה המיוחלת ולפיצוח מסתורין היקום, כך גבר סבלו הגופני שבא לידי ביטוי בכאבי ראש בלתי נסבלים, דימומים מן האף וחזיונות שווא, וכך גברה המהומה סביבו, סרט קשה, מצולם בשחור לבן בעל איכויות משתנות, אווירה קודרת ופסימית ,חסר פס-קול מלבד מקצבי טכנו קרים ומונוטוניים כמעט, רעיונות מעוררי סקרנות, מחשבה ושאלות רבות, וחויית צפייה מרתקת .השורה התחתונה, מבלי לפגוע בהנאת הצפייה: אסור לגעת בתמצית האלוהית, אין להבין את סוד הבריאה ולהגיע אל תמצית זו באופן קרוב כל-כך. זה גדול מאיתנו, וישנם דברים שנועדו להישאר מוסתרים מעינינו, שלא נועדנו להבינם, כיוון שאנו חלק מתוכנית גרנדיוזית ומוכלים בה, מצייתים לחוקיה, חיילים בשורותיו של צבא הטבע, לא מפקדיו. סרט מצמרר...

השקרן מגלגלתא

מלחמות קדמוניות
תקליטי מסקוט (קמיע), הולנד
ייבוא והפצה: רייבן מיוזיק

Liar Of Golgotha

Ancient Wars
Mascot Rec., 2000

גלגלתא (גולגותא) על-פי המסורת הנוצרית הוא מקום קבורתו של ישוע הנוצרי. ונחשו מיהו השקרן?... הולנד, "הארץ התחתית", מעולם לא היוותה מקור השראה ללהקות בלאק מטאל, ואינה ידועה כיצואנית עיקרית של ז'אנר זה, למרות שבה נולדו כמה מן המשובחות שבלהקות (Gorefest r.i.p., The Gathering, Orphanage ...) בעיקר אלה המצטיינות בדת' ודארק מטאל כבד, איכותי ומלודי, ושחלקן אף הפך לקלאסיקה בספרי דברי-הימים של המטאל העולמי (ראה דוגמת שלוש הלהקות המוזכרות לעיל). אז נכון, חברי הלהקה מצוידים במיטב הקליפות הבלתי-נחוצות שז'אנר הבלאק מחייב (האם באמת מחייב?), היינו פרצופים "נורא" מפחידים ו"מרושעים" להפליא, איפורי-פנים לא-מקוריים לחלוטין, ולחלקם אף כינויים ילדותיים כ-Gorgoroth (הסולן, לא הלהקה), Y Xul ו- Mous (??!), אך כאמור אלה רק הקליפות שעוטפות אוצר מטאל יקר ומשובח. לאחר קילוף המעטפת הליצנית והתעלמות מן ההצגה המיותרת, מה שנותר זו יצירת מטאל סימפונית, מורכבת ומעניינת שמעניקה לאלה מכם שכבר שבעו דיים מבלאק מטאל - סיבה נוספת להמשיך ולהאזין לסגנון מוסיקה אווירתי ומיוחד זה. אין זהו תאום זהה של Cradle Of Filth או Dimmu Borgir על כל משמעויותיו. רחוק מזה. זוהי יצירה רעננה, מקורית ומלודית באופן מהנה מאד. Liar Of Golgotha קיימת כבר שבע שנים על גלגוליה השונים וזהו אלבומה אריך הנגן השני הן כאלבום שלם והן כשני במספר היוצא לאור בחברת התקליטים מסקוט ההולנדית גם היא, חברת תקליטים כמעט בלתי מוכרת ובלתי מוערכת, וחבל. מסקוט שלפה מכובעה כמה וכמה אלבומים משובחים של להקות מצוינות והיפה בכל העניין שמסקוט שומרת על ראש פתוח בבואה לקראת סגנונות מטאל שונים ומקוטבים; מצד אחד בלאק, ספיד ודת' (Ancient Rites, Occult, Sear Bliss, Creepmime, Sadus האגדית), מצד שני פרוגרסיב מטאל (Atlantis Rising, Everon והנה גם נציגתה האירופאית של חברת התקליטים Magna Carta) ומצד שלישי בלוז וג'ז. מעניין, הא?! אם מישהו מחפש חומר מוסיקלי ייחודי, אבל באמת מיוחד ומעניין ולא רק כקלישאה, תקליטי "מסקוט" הוא מקום מצוין להתחיל בו. ובכן, חזרה לשקרן מגלגלתא; כמה נקודות מעניינות: הלהקה מורכבת משישה מוסיקאים, שכל אחד בנפרד עושה עבודה נפלאה על הכלי עליו הוא מופקד. דבר שני, חברי הלהקה כתבו את המוסיקה בלבד. הם כנראה הודו בעובדה שאינם כותבי מלל טובים מספיק ולכן את הטקסטים הפקידו בידיהם של כותבים מוכשרים מהם, שניים למעשה: אנג'לה מאייר ווינסנט מילהויסן, שאין לי שמץ מושג מי או מה הם ומה קשריהם עם הלהקה (הם אינם שייכים להרכב!) אך אילו מילים הצליחו השניים להפיק מעטיהם!! מילות השירים לבד היו יכולות לזכות בפרס, אם היה פרס כזה, בקטגוריות מקוריות, יופי, מלכותיות ורמת האנגלית הנוצצת מתוך השורות. הטקסטים עוסקים בעיקר בכוכבים וגרמי-שמיים (טרילוגיית Star Wars היא מן ההשפעות המשמעותיות ביותר בקונספט הלהקה), בארצות האגדיות מתוך ספריו של ה.פ. לאבקראפט (בהשראת הנקרונומיקון) ובנושאים אבסטרקטיים יותר. דבר נוסף הוא ההפקה המצוינת שעליה מופקד אוליבר פיליפס שהפיק בין היתר את אלבומיה של Ancient Rites ו-Everon, הפקה שמצטיינת בבהירותה ובחדות הקלטתה, ואין זהו פלא כיון שהאלבום הוקלט באולפני Spacelab הגרמנים. Ancient Wars הוא אלבום מעניין ומרתק, בנוי בצורה איתנה ורמת כתיבת השירים בו היא מן המשובחות והמורכבות בהן נתקלתי מעודי. כל רצועה היא סיפור בפני עצמו, וכל סיפור מורכב מאין ספור אלמנטים מרהיבים ביופיים ובצבעוניותם. קלידים לעתים סימפוניים, לעתים חלליים, צ'לו עצוב ונוגה, השפעות איירון מיידן-יות באחד הקטעים, צליליה של Alastis ("The Other Side") מורגשים בקטע אחר, והקינות: השיר האחרון הוא כיסוי לשיר Piranha של Exodus המיתולוגית (מתוך אלבומה "Bonded By Blood", 1984, תקליטי Music For Nations). כן, כן, שמעתם נכון. ביצוע מעולה לאחד משירי הט'ראש מטאל הטובים שנכתבו. כל המחפשים משהו ייחודי, איכותי ורענן ומאד מלודי (אך לא דביק ומסחרי בשום אופן שהוא)- ייקח את אבן החן הנדירה הזו, ישמיע אותה בעוצמה במערכת הסטריאו שלו, יקפיד לקרוא את מילות השירים החשובות לא פחות מהצלילים, ואני בטוח שהוא ייהנה מכל רגע. והרי הנאה היא השורה התחתונה. נכון?

DANZKA
VODKA